

தப. 4850

~~கீ.~~
சிவமயம்

சிவஞான தேசிகன்

விராமத்துறை பதில் வெளி
பேர் 7-57 ஆம் திருத்தம்
வெங்கட
வெங்கட

பிரார்த்தனையும்

(இயற்றியவர்: கி. அருணசலம்
சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்.)

பிரபலஞானிகளால் திருவாய் மலர்த்தருளப்பட்ட

பாக்களின் நொகுதியும்.

1983

140
ஸ்ரீ
SH/PR

வ
சிவமயம்

கதிர்காமம் ஸ்ரீமத் ஆறுமுகம் இராசையா சுவாமி அவர்கள் வழங்கிய முகவுரை

துக்க நிலிர்த்தியும் பரமானந்தப் பேறு மே முத்தி யெனப்படும். ஈசுவரபக்தியே முத்திக்கு வித்து. பக்தியில்லா விடில் முத்திக்கு வித்தெத்து? பார்த்திலமே. பக்தி அந்தக் கரண சுத்தியை யேற்படுத்தி ஆன்ம விசாரணைக்கு வழி வகுக்கிறது. பிறவிக் கடலைக் கடத்தற்கு மிகவும் பரிதவிப்பவர்களே உண்மையான பக்தர்களெனப்படுவோர். இவர்கள் ஈசுவர பக்தி மிகுந்து வேறு நினைவின்றிப் பரவசமாய் நிற்பார். திருத்தொண்டு கோணது செய்வர். பக்தி யொன்றுதான் பிறவிக் கடலைக் கடத்தற்கு ஏதுவாகிய மரக்கலம், வேறு உபாயம் இல்லை. பக்தியின் சிறப்பைப் பின்வருமாறு மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருள்கிறார்.

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரோடு முயல்வேனைப் பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி யென்யாண்ட அத்தனைக் கருளியவா றுர்பெறுவார் அச்சோவே.

இப்புத்தகத்தின் முற்பகுதியில் பக்திப் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. ஆன்ம விசாரணையில் ஆர்வமுள்ள பக்தர் சஞக்கும் மற்றும் அன்பர்களுக்குஞ் சகாயமாகும் நோக் கத்துடன் பிரபல ஞானிகளால் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்ட தத்துவரீதியான பாக்கள் பிற்பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன.

அன்பர்கள் தத்துவ விசாரணையினால் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம் ஆகிய மூன்றும் நீங்கிப் பரமப் பிரயோசனத்தை அடைவார்களாக! அன்பர்கள் அனைவரும் இனிது வாழ்க!

இங்ஙனம்,
ஆறுமுகம் இராசையா

ஸ்ரீ தெய்வயாண அம்மன் கோவில்,
கதிர்காமம்.

8—9—1983

—
விவெங்கம்

சிவஞான தேசிகன் பிரார்த்தனை

விநாயகர் வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

ஓங்கார மாய்நின் ரேணுரிம் அருட்டேவே
தூங்காது தாங்குஞ் சுகநிலையப்—பாங்காக
மன்ன வநுள்செய்யுந் தேசிகனை வாழ்த்தியிட
இன்னருள் தாராய் இயைந்து.

குரு வணக்கம்

அழியா அவித்தை அழிந்தொழிய ஞான
விழியா வெளிக்கும் விமலன்— மொழியதீன்
நெஞ்சே நினைந்துகுக நீங்காக் குருபரன்றன்
கஞ்சபலர்த் தானே கதி.

தூய குருவருளே தோன்றுத் திருவருளில்
தோய வழிகாட்டுந் துன்பகல— நேயமுடன்
பாராது பார்த்துப் பழகியது தானுகில்
வராது வண்பிறவி வாழ்வு.

பிரார்த்தனை

நேரிசை வெண்பா

சற்குருவாய்த் தோன்றுந் தனிமுருகப் பெம்மானே
அற்பகுண மேதுமின்றி யன்புருவாய் — நிற்கயான்
சித்தப்பவைத் தான்வாய் திருதோக்கால் எந்தானும்
எத்தடையு மில்லாம விங்கு.

குறையெல்லாந் தீர்க்குங் குமரா முருநா
மறையருஞ்சும் மாதேவன் மைந்தா— குறையகல்
நேரே யருள்புரிவாய் நீங்கா நிலைநிற்கத்
தீரா மயக்கமநு தீர்த்து.

எல்லாந் தாவெல்ல யெந்தைப்ரான் நீயலையோ
சொல்லுக் குயரகற்றிச் சோகமின்றி—யெல்லையிலா
இன்பநிலை தேங்கித் தெளிந்திருக்கக் சற்குருவே
மன்னியருள் செய்வாய் மகிழ்ந்து.

எனையாண்ட தெய்வமே யென்குறை தீர்க்க
வினையன்றி யாருன் டுரையாய்—எனையறிந்து
தானேதா ஞயிருக்கத் தண்ணூருளே வேண்டுவன்யான்
ஞானு கரனே நயந்து.

நோயால் வருந்தாமல் நொந்து சலிக்காமல்
மாயை மயக்காமல் மாற்றியருள்—ஐயனே
இன்மயமாய்ச் சித்தந் தெளிந்து களிந்திருக்க
நன்கருள் செய்வாய் நயந்து.

தங்கி யருள்தழைத்துத் தாரனியுந் தன்மயமாய்ப்
பொங்கிலின்பம் பூரணமாய் நிற்குநிலை—எங்கென்று
தேடாது தேடச் சிவஞான தேசிகனே
வாடாமல் வாழ வருள்.

சம்மா ஸிருந்து சுகக்கடலில் மூழ்கியான்
இம்மா நிலத்தில் இனிதிருக்கப்—பெம்மானே
யேத்தித் துதிக்கத் தெரியா வடியேனக்
காத்தருள் செய்வாய் களிந்து.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அன்பிலா வடியேன் அருந்துயர் கடிதகலத்
திருவடியே தஞ்சமெனத் தான்கருதி வந்தடைந்தேன்
அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஆதரித் தாண்ட
குருமனியே ஆனந்த வருள்முருகா அப்பனே
என்றுதான் தீராத அருட்டாகந் தீர்த்தொழிந்து
சிதையாத சிவானந்த பூரணம் வந்தடுக்கும்
முன்னின் நடியரைக் காத்தருளும் முழுமுதலே
பிரியாத முதுணர்வே மோனப் பெருவாழ்வே.

உள்ளிருந் துணர்த்தும் அருளிறயே உணர்வெனியே
ஒதுரிய உமையான் எடுத்தணைத்த பாக்கியமே
தெள்ளத் தெளிந்த சிவனடியார் பற்றுந்
திருவடியே திருவடியில் விளைந்த வெறுஞ்சகமே
எள்ளவும் உண்மைநிலை தெரியாத ஏழைமயல்
தீரவெந்தாள் உணர்த்திவைத் தாள்வாய் திருமுருகா
உள்ளுடைந் துருகுமெய் யன்பர்தம் நோய்தீர
வருசஞ் சீவியே சிவஞானக் குன்றே.

காட்டுமுன் திருவருளைக் கண்ணூரக் காணவுங்
கவிதீர்ந்து கதிபெறக் கருளையில் தோழிவந்
நாட்டஞ் சிதையாது நல்வருளில் மூழ்கவும்
நானற்ற நன்னிலை தானுக விளங்கவும்
வாட்டுமிரு தயநோய்கள் வாரா தோழியவும்
வன்பிறவி வாசசைகள் வேரோடு மாயவுந்
தேட்ட மொழிந்தியான் தேடா திருக்கவந்
தேற்றிவைத் தருஞுவாய் சிவஞான தேசிகா.

ஆசிரியப்பா

எல்லாம்	வல்ல	இறைவா	போற்றி
எல்லையொன்	நில்லா	கைமே	போற்றி
சத்தா	யிருக்குஞ்	சாமே	போற்றி
சித்தா	யொளிருஞ்	சிவமே	போற்றி
என்ஜை	யணைக்கு	மெந்தாய்	போற்றி
என்துய	ரகற்ற	எழுந்தருள்	போற்றி
குருவாய்	வந்த	குமரா	போற்றி
மருளிருள்	நீக்கு	மாதவ	போற்றி
இதயநோய்	போக்கி	இன்புற்	றிருக்க
இதுமாய்	விளக்கி	யின்னருள்	செய்வாய்
பாங்குற	வெளியைப்	பாராது	பார்க்கவுந்
தூங்கா	வணர்வில்	தூங்காது	தூங்கவுந்
தேக்கா	வின்பந்	தேங்கி	நிறையவுந்
தாக்கு	வாச்சை	தானு	யொழியவுந்
தன்மய	மிலங்கவுந்	தண்ணூருள்	புரிவாய்
சின்மய	குபர	ஜெயஜெய	போற்றி

திருவடியின் பகிளம்

திருவடி	யாவது	திகடகு	பெருவெளி
திருவடி	யாவது	திருவருள்	உறைவிடம்
திருவடி	யாவது	சின்மய	மாக்குந்
திருவடி	மோனத்	திறமருள்	தருமே.

குறிப்பு : அகண்ட நிலையில் திருவடியென்பது வியாபக
மாகவும், கயம் பிரகாசமாகவும் விளங்கும் ஞானுகாசம்
மாகவும், கயம் பிரகாசமாகவும் விளங்கும் ஞானுகாசம்
(சிதாகாசம்). எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்வது
கற்பனை கடந்த கயஞ்சோதியே. கயஞ்சோதியை எப்
பொருளும் விளக்காது. நன்னிலை தானுய விளங்கிக்

கொண்டு சடமாகிய அன்னியத்தையும் விளக்குவது கயஞ்சோதி. அந்தச் கயஞ்சோதி வியாபகத்துத்தெல்லாம் வியாபகமாய், சத்தாய், சித்தாய், ஆனந்த மயமாய் விளங்குகின்றது. அதையறிந்து, அதுவானவர்கள் பவக் கடலைக் கடக்கிறார்கள்.

திகடரு (திகழ்+தரு) பெருவெளி — பிரகாசிக்கின்ற ஞானசாகாசம். திருவருள் — கயம்பிரகாசம். சின்மயம் (சித்+மயம்) ஆக்கும் — (திருவடியைத் தியானஞ் செய்ப வர்களை) ஞானமயமாக்கும். மயம் — நன்மை; அஃதா வர்களை அலை, திவலை, குமிளி எல்லாம் தீர்மயம்; பொன்னுற செய்யப்பட்ட ஆபரணமெல்லாம் பொன்மயம்; மன்னுற செய்யப்பட்ட பாத்திரமெல்லாம் மன்மயம். மோனத்திறமருள் தருமே—(திருவடியைத் தியானஞ் செய்ப வர்களுக்கு) மோன நிலையை அடைதற்குரிய வல்லமையை யுண்டாக்கி யருள்புறியும்.

சற்குரு யோக சுவாமிகள் திருவாய் மல்ந்தருளிய “எங்கள் குருநாதன்” என்னும் திருப்பாடவின் சாராம்சம்.

1	தன்னையறி தன்னைநாடி	வாயென்றான் நில்லென்றான்	எங்கள்ருகு ”	நாதன் ”
2	சங்கற்ப தங்கியருள்	மொழியுமென்றான் தழைக்குமென்றான்	”	”
3	துரியசகந் அுரியத்திலை	தோன்றுமென்றான் யானதென்றான்	”	”
4	அதுவேசின் அதுநீயாய்	மயமென்றான் நில்லென்றான்	”	”
5	அயலெதுவு மயல்மதிந்து	மில்லையென்றான் விட்டதென்றான்	”	”
6	எல்லாந்தா எல்லைச்சற்று	ஞைதென்றான் மில்லையென்றான்	”	”
		எங்கு மிருப்ப திறையருள் பூரணம் அங்கு தங்கிட வானது மங்களம் பொங்கி விளைந்தது; பூரண மங்களம் எங்குந் தங்குக வெங்குமங் களமே.		

சிவஞான தேசிகன் பிரார்த்தனை முற்றிற்று.

வ சிவமயம்

பக்தியின் முதிர்ச்சியால் அந்தக்கரணகத்தி யேற்பட்டு, ஞானசாதனைமுலம் தத்துவ ஞானத்தையடைய விரும்பும் அன்பர்களுக்குச் சகாயமாகும் நோக்கத்துடன் பின்வரும் பாக்கள் பிரபல ஞானிகளால் திருவாய்மலர்ந் தளருப்பட்ட பல நூல்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பெற்றன.

திருமூல நாயனார் திருமத்திரம்

முன்னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்
பின்னைப் பிறவியின் பேற்றுல் அறியலாந்
தன் ஈரை யறிவது தறிவாமலீ தன்றிப்
பின் ஈரை யறிவது பேயறி வருமே — 1

குறிப்பு: முதுதவம்—முதிர்ந்த நல்ல தவம். பேற்றுல் அறியலாம் — பயனால் அறியலாம். தன்னை அறிவது அறிவாம் — ஆன்மாவாகிய தனது நிஜ சொரூபத்தை அறி வது உண்மை ஞானமாகும். பின்னை அறிவது பேயறிவா குமே—அதைவிட்டு அறியப்படும் பொறுட்களை (திருசியங்களை) அறிவது மூடர்களது ஞானமாகும் (போலி ஞானமாகும்). ஆன்மாவின் நிஜசொரூபத்தை அந்தர் முக நாட்டத்தால் அறியாதவரைக்குஞ் சிவஞானம் உதயமாகாது.

அறிவு வடிவென் றதியாத வென்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தா னந்தி
அறிவு வடிவென் றருளா லறிந்தே
அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேவே — 2

குறிப்பு: அறிவு வடிவு — மெய்யுணர்வு, அருளாலறிந்தே — குருவருளால் அறிந்தே.

அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமு மில்லை
அறிவுக் கறிவல்ல தாதாரமு மில்லை
அறிவே யறிவை யறிகின்ற தென்றிட்ட
டறைகின் றனமறை யீறுக டாமே — 3.

குறிப்பு: அறிவு சொரூபத்துக்கு உற்பத்தி நாசம் ஒருபொழுது மில்லை. அது என்றும் உள்ளது. மூன்று காலத்திலும்

அழியாதது எதுவோ அது சத்தெனப்படும். ஆதலால் அறிவு சொருபம் சத்து. (ஆக்கம்-படைப்பு; உற்பத்தி). அறிவு ஆன தல்ல அழிவதல்ல வென்று அறிவை அறிவதுவே மெய்ஞ் ரூனத் தெளிவு. அறிவு சொருபம் வியாபகத்துக்கெல் வாம் வியாபகமாயிருத்தலால் அதற்கு மேலானது எதுவும் இல்லை. அறிவு தானேதானாக விளங்கவின் அதற்காதாரம் வேறொன்றில்லை. அறிவு சொருபமே மற்றெல்லாவற்றிக்கும் ஆதாரம். அறிவே தன்னை அறிகின்றதென்று வேதாந்தம் கூறுகின்றது. மறையிலு—வேதாந்தம் (உபநிடதங்கள்)

வெல்லு மளவும் விடுமின் வெறுவியைச்
செல்லு மளவுஞ் செலுத்துமின் சிந்ததயை
அல்லும் பகலும் அருளுடன் தூங்கினுற்
கல்லும் பின்து கடுவெளி யாமே.— 4

குறிப்பு:— வெல்லுமளவும்—பாசபந்தத்தை வெல்லும் வரைக்கும். வெறுவி—கோபம். செல்லு மளவும்—தேகம் நீங்குகின்ற காலவரையறை மட்டும். செலுத்துமின் சிந்ததயை—நினைவைத் திருவருள் நாட்டத்திற் செலுத்துமின். அல்லும் பகலும்—இரவும் பகலும் (சந்தரமும்). அருளுடன் தூங்கினுல்—திருவருட் பிரகாசந்தில் நித்திரை செய்தால்; இதை நன்றித் தமுத்தியென்பர். கல்லும் பின்து—கல்லுப் போல விருக்கும் ஆணை மலழும் கெட்டு. கடுவெளி—பரமாகாயம்; சிதாகாசம்.

தன்னை யறிந்து விவருடன் ஒன்க
மன்னு மலங்குண மாஞும் பிறப்பறும்
பின்னது சன்முத்தி சன்மார்க்கப் பேரோளி
நன்னு ஞானத்து முத்திரை நன்னுமே— 5

குறிப்பு: தாஞக—(விவருடன்) ஜக்கியமாக, மன்னு மலம் குணம் மாஞும்—பொருத்திய மும்மலங்களும் முக்குணங்களும் கெடும். சன்முத்தி—நவலமுத்தி. ஞானத்து முத்திரை—ஞானருத்திரை; சிஸ்முத்திரை.

தானை னுகுஞ் சமாதிகை கூடினால்
ஆன மலமறும் அப்பசுத் தன்மைபோம்
சனமில் காய மிருக்கு மிருநிலக்
தூணங்க வெட்டு மொழிந்தொன்று வோர்க்கே— 6

குறிப்பு: சமாதி கைகூடினால்—நிட்டை கை கூடி னால் “தான் பிறங்காத் தங்கயது சமாதி” என்பது சமாதி யின் வரை விலக்கனாம். பசுத்தன்மை—சீவத்தன்மை. தேகாதித்துவங்களையான் என்றும் எனதென்றும் ஆன்மா அபிமானித்தால் அது சீவனெனப்படும். அதுவே சீவைபாதி. சீவத்துவம் ஆன்மாவின் போலி சொருபம். ஊனங்கள் எட்டு—கேடுகள் எட்டு; அவை யாவன: கடன் வாங்கல், இரத்தல், கற்பரிதல், திருடல், வியாதி, தன்னாமை, ஏச்சில் உண்ணல், நரித்திரம் என்பன.

செயலற் றிருக்கச் சிவானந்த மாருஞ்
செயலற் றிருப்பார் சிவயோகந் தேடார்
செயலற் றிருப்பார் செகத்தொடுங் கூடார்
செயலற் றிருப்பார்க்கே செய்தி யுண்டாமே— 7

குறிப்பு: செயலற்றிருந்தல்—மனம் சங்கறப்பமற்று அகண்டத்தில் நாயித்து நிற்றல். இதை நிட்டையென்பர் “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகமென்பார், நிற்குமிடமே அருளாம் நிட்டை, அருள் ஒட்டும்” என்றால் தாயுமான சவாயிகள். செயலற்றிருப்பார்க்கே செய்தியண்டாமே— மோன நிலையின் இயல்பும் சிறப்பும் பயனும் செயலற்றிருப்பார்க்கே சித்திக்கும்.

ஓது மயிர்க்கால் தொறுமழு ரூறிய
பேதம் அபேதம் பிறழாத வானந்தம்
ஆதிச் சொருபங்கள் ரூண்றகன் நப்பாலீஸ்
வேதம் தோதுஞ் சொருபிதன் மேன்மையே— 8

குறிப்பு: ஓத்திருப்பாடல் சிவசொருப தரிசனத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது. பேதம்—வேறுபாடு, அபேதம்—வேறுபாடின்மை. அமுதாறிய ஆனந்தம், பிறழாத ஆனந்தம் எனத் தனிக் தனிக் கூட்டுக. மூன்று சொருபங்களாவன:

(1) சிவசொருபம் (2) சாட்சி சொருபம் (3) பரசொருபம்.
 (1) சிவசொருபம் — தானல்லாத தேகாதித்துவங்களைத் தானென்றும் தனதென்றும் அபிமானிக்கும் உணர்வு.
 (2) சாட்சி சொருபம்—தேகாதி தத்துவங்களுக்கு வேறு சீர் சம்பந்தமற்று நிற்கும் உணர்வு. பரசொருபம் — அகண்ட வெளிமயமாய் கந்தமாயையுடன் கூடிப் பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்தும் ஈசுவர வடிவம்.

சிவசொருபம் — ஈசுவர வடிவத்துக்குஞ் சாட்சியாய் விளங்கும் சக்சிதானந்த நிலை. சீவன் முத்தர்களது அகண்டமனம் பேதப்பட்ட விடத்தும், பேதப்படாத விடத்தும், (அழுதுறிய) சிவானந்தம் பிறழாது (பேதமடையாது). அச்சிவானந்தம் என்றும் ஒரு தன்மையாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்று வேதங்கள் சிவசொருபத்தின் மேன்மையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
 சோம்பர் கிடப்பது சுத்த ஒளியிலே
 சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்
 சோம்பர்கண் டாரச் சுருதீக்கண் தூக்கமே—9

குறிப்பு: சோம்பர்—சீவன்முத்தர்கள், அவர்கள் மனம் பர வெளியில் தரிபட்டிருக்கும். பரவெளியில் விளங்கும் சுயஞ் சோதி மேலோங்கில் சீவன்முத்தர்கள் படுத்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். அவர்களுடைய உணர்வு வேதம் முடிந்த விடமாய் விளங்குஞ் சிவசொருபம். சோம்பர் கண்டார் அச்கருதீக்கண் தூக்கமே—சீவன் முத்தர்கள் தூங்குவது அச்சிவசொருபத்தில்.

தூங்கிக் கண்டார்சிவ லோகமுந் தம்முன்னே
 தூங்கிக் கண்டார்சிவ யோகமுந் தம்முன்னே
 தூங்கிக் கண்டார்சிவ போகமுந் தம்முன்னே
 தூங்கிக் கண்டார்நிலை சொல்வதெவ் வாறே—10

குறிப்பு: தூங்கிக் கண்டார் — சமாதியிற் கண்டார். தம்முன்னே — தமது வியாபக சொருபத்துக்குள்ளே.

மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்கம்
 மனமாயை தான்மாய மற்றென்று மில்லை
 பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டாந்
 தலையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே — 11

குறிப்பு: மனமாயை மாயை — (பொருள்லவற்றைப் பொருளாகக்கொண்டு விவகரிக்கும்) மனதின் செயலே மாயை யெனப்படும். இம்மாயை மயக்கம்—இம்மாயை தான் (உண்மைப் பொருளை உணர வொட்டாது தடை செய்யும்) மயக்கமெனப்படும் பிராந்தி. மனமாயை நீங்கியவிடத்து மற்றென்று பந்தமுமில்லை. ஆன்மாவின் நிச சொருபத்தை விசாரித்தறிந்த பின்பு அதற்கு போக்குவரவில்லை. அது ஏக வியாபக சைதன்னியமாக விளங்கும். நாம் பிதற்றித் திரியவும் வேண்டாம். ஆதலால் ஆன்மாவின் நிசசொருபத்தை ஞானஞ்ஜூதி பெற்ற நக்கோர்பால் அங்புடன் விசாரித்தறிந்து ஆன்மாவில் சங்கற்பமறவிருந்து சாதனை செய்துவரவேண்டும். அங்ஙனஞ்சு செய்துவரின் உரிய காலத்தில் உண்மைப் பொருள் தானே வெளியாகும்.

தத—அது (ஸ்குவரசாட்சி), துவம்-நீ (சிவசாட்சி). அசிலைக்கியம் ‘அத்தவதநிலை’. சிவசாட்சிக்கும் ஈசுவர சாட்சிக்குந்தான் ஐக்கியம் பொருந்தும். அந்த ஐக்கியப்பொருளே ஏகபரிபூரணமாக விளங்கும் உண்மைப் பொருள் (சக்சிதானந்த சிவம்).

மனமாயை நிச்குவதற்கு
 முறையான வழி

ஒன்றுகேள் மகனே புமான் முயற்சியால்
 உரைத்து மானிடர்க் கீசன்
 நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி
 நடந்து நல்லவர் பின்னே
 சென்று துட்டவாதனை விட்டு விவேகராய்ச்
 செனித்த மாயையைத் தள்ளி
 நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போம்
 நிச்சய மிதுதானே,

(கைவல்லிய நவதீதம்)

குறிப்பு: ஞானபுத்திரா! யான் கூறவேண்டிய உறுதி மொழி யொன்றுள்ளது, அதனைக் கேள்வி. புருடப் பிரயத் தனத்தினால் கெட்ட காரியங்களை விட்டு நற்காரியங்களை மேற்கொண்டு நெறிமுறையில் ஒழுகவேண்டும். சசன் மனி தர்களுக்கு மிக்க உபகாரங்களையும் நிமித்தமாகவோ ஏற்படுத்திக் காட்டிய வேதாகம நூல்கள் கூறும் விதிவழியே தவறாது நடந்து, சற்சனாரைவிடாது அவர் மின்சென்று, துட்டவாசனைகளை யொருங்கே யொழித்துவிட்டு, நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம் உடையவராய், முன்னர் புத்தி விகற்பத்தால் தமதிடத்திற் செவித்த பிராந்தி ஒபமான மாயை யென்பதைத் தள்ளவேண்டியவாறு தள்ளி, மனங்கு செல்லுழிச் செல்லாதுநின்று, ஞானமிலையதென உரைவேண்டியவாறு உணர்ந்து, அதனைத் தானாக அனுட்டித் தடைந்தவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் பவத்துக்கேதுவான சஞ்சித விலைகள் அனைத்துமொருங்கே ஒழிந்துபோம் இதில் ஐயம் என்கை? இன்றுதலால் இதுவே நிச்சயமாம்.

ஞானகாரமே சங்கற் பநாசமெனவும், இருவிலை நாசமே துக்கக்க நாசமெனவும், குறிப்பாகத் தேவிலித்தா ரென்பது. பவம் அகற்றத்தக்கது ஞானமெனவே, பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளும் மேய்யுணர் வென்பதாயிற்று.

ஆன்மா, சௌன், சேவாட்சி ஆடிய பதங்களில் வேறுபாடு

தானல்லாத தேகத்தைத் தானாகவும், தனதல்லாத வற்றைத் தனதாகவும் என்னி (நானென்றும், எனதென்றும்) அபிமானிக்கும் உணர்வைச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் ஆன்மா என்று கூறுவர். அங்ஙனம் அபிமானிக்கும் உணர்விற்கே பாசபந்தம். ஆனால் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் அத்தகையதாய் அபிமானிக்கும் உணர்வை சீவன் என்று கூறுவர்.

தத்துவ விசாரணையினால் அபிமானமற்றுத் தேகாதி தத்துவங்களுக்கு வேறுயாக சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கும் உணர்வைச் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் அருள் அல்லது சுத்த அறிவு என்று கூறுவர். அத்தகைய

உணர்வை வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஆன்மா அல்லது கூடல்ஸ்தன் என்று கூறுவர். சீவத்தன்மைக்கு வேறுயாக சாட்சியாய் இருக்கும் அத்தகைய உணர்வை சேவாட்சி யென்பர். கூடல்ஸ்தனவினும் சீவசாட்சியென்னும் இக்கும்.

ஆன்மாவென்னாலும் சொல்லுக்குச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் ஓர் அர்த்தம் (பந்தமுடையது); ஆனால் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் இதற்கு நேர்மாருள் வேறேர் அர்த்தம் (பந்தமில்லாதது). அஃதாவது ஆஸவம், கணமம், மாயை ஆகிய மூன்றுமில்லாத உணர்வுக்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஆன்மா என்னும் பதம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

இத்தகையதாகப் பிரயோகிக்கப்படுஞ் சொற்களின் பேதங்களை ஞானசாஸ்திரங்களைப் படிக்கப்படும் அதிகாரிகளும் அன்பர்களும் முறையாக நன்கறிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அறியாது போனால் அன்றாரது விளக்கம் சொல்வாது மாகவும், சூழ்நிபதியாகவும் முடியும். சொல்மயக்கத்தினால் தர்க்கழும் துவேவூரும் உண்டாரும். இவையெல்லாம் ஞான நுழைத்தை விரும்புவோர்க்குப் பேருந் தடையாகும்.

மேற்கூறிய உண்மையை வேள்கீ உதாரணத்தால் விளக்கலாம். அமெரிக்கா செய்த ஆகாயக்கப்பல் ஆகாயத்திற் பறந்து செல்கின்றது. அதுபோல சோவியத் ரஷ்வரியா செய்த ஆகாயக் கப்பலும் ஆகாயத்திற் பறந்து செல்லுகின்றது. ஆனால் அமெரிக்கக் கப்பலின் முக்கிய பகுதி பழுதடைந்தால் அதற்குச் சோவியத் ரஷ்வரியா செய்த ஆகாயக் கப்பலின் பகுதிகளைப் பழுதடைந்த அமெரிக்கக் கப்பலுக்குப் பூட்டினால் அது ஆகாயத்திற் பறக்காது. அதனுடைய பகுதியை இதற்கும், இதனுடைய பகுதியை அதற்கும் பூட்டினால் ஒன்றும் ஆகாயத்தில் பறக்காது. இதை உணரவேண்டும். அதுபோலவே ஞானசாஸ்திரங்களும். துவிதஞானம் வேறு, விசிட்ட அத்துவிதஞானம் வேறு, சுத்த அத்துவிதஞானம் வேறெல்லறு அதிகாரிகளும் அன்பர்களும் நன்குணர்தல்வேண்டும்.

சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு கேள்வுறும் அல்ல லோழிவதென்றைக் கையா பராபரமே என்பது தாயுமான சுவாமிகள் அருள்வாக்கு.

ஞான சுற்குரு மூன்னிலையில் தத்துவ விசாரங்கு செய்து, அதன்பின்னர் சாதனை மேலிட்டினால் அறியாமை நீங்கிய விடத்து உணர்வு தன்னைச் சுயம்பிரகாசமாகவும் வியாபக வடிவாகவுங் காணும். இத்தகைய நிலையே ஆன்மாவின்

நிசவடிவம். தன்னை அறிதல் என்றும் வாக்கியத்தின் கருத்தும் இதுவே. இதுவே ஞானகாசம். சிவானந்தம் விளைதற்கு ஏதுவாகிய இடம்.

ஆன்மாவின் நிசசொருபம் (விவேககுடாமணி)

திரிவித அவத்தை கட்டுந் திருந்திய சாட்சி யாகி விரிவறு பஞ்ச கோச விலட்சன மாகி யாது மருவிய மனவி ருத்தி மற்றதன் பாவா பாவங் கருதிய அவத்தை மூன்றிற் கண்டிடு மங்கேத யான்மா. (1)

குறிப்பு : திரிவிதம் — மூன்றுவிதம். அவத்தை என்பது நிலை, அஃதாவது சிவனின் நிலை. அவையாவன சாக்கிரம் (விழிப்புநிலை), சொப்பனம் (கனவு), சமுத்தி (ஆழ்ந்த தூக்கம்). மூன்று அவஸ்தைகளையும் உணர்வு நான் அல்லது எனது என்று அபிமானிக்கும் பொழுது அந்த உணர்வைச் சிவனென்று சொல்லுவார்கள். மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் வெருகிச் சுயம் பிரகாசமாய், சாட்சியாய் உணர்வுவிளங்கில் அந்தவணர்வை ஆன்மாவின் நிசசொருபமென்பர். சிவன் ஆன்மாவின் போலி வடிவம். பஞ்சகோச விலட்சன மாகி—ஜந்து கோசங்களுக்கும் ஆன்மா வெருகி (சாட்சி யாகி). பஞ்சகோசம் — (1) அன்னமய கோசம் (2) பிராணமய கோசம் (3) மனோமய கோசம் (4) விஞ்ஞானமய கோசம் (5) ஆனந்தமய கோசம். பாவாபவம் = பாவ + அபாவம், பாவம் — இருப்பு. அபாவம் — இன்மை. மனோவிருத்தியின் பாவம் (இருப்பு) — சாக்கிரமும் சொப்பனமும் (அசுத்த சகலம்); மனோவிருத்தியின் அபாவம் — சமுத்தி (அசுத்த கேவலம்). மூன்றவஸ்தைகளையும் சம்பந்தமின்றி எது அறிகின்றதோ அதுவே ஆன்மாவின் நிச சொருபம். அதுவே சாட்சி.

யாதனைத் தினையுங் காணு மியாநினை யலைத்துங் காணு யாதுதான் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யும் யாதீனைப் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யாதோதிய வதுதா னேயுன் னுடையவான் மாவா மெந்தா. (2)

குறிப்பு : யாது அனைத் தினையுங் காணும்—எது எவ்வரவுத் தையும் அறியும், யாதீனை அனைத் தும் காணு—எதை எல்லாம் (சடங்கள்) அறியாதோ, யாதுதான் புத்தியாந்தா யாவுமே சித்தாச் செய்யும் — எது புத்தி முதலிய தத்துவக் குழாங்களைச் சித்துப்போலப் பிரகாசிக்கச் செய்யும், யாதீனைப் புத்தியாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யாது — எதைப் புத்தி முதலிய தத்துவக் குழாங்கள் சித்தாக (அறிவாக) விளங்கச் செய்யாது, அதுவே, ஞானபுத்திரா, உன்னுடைய ஆன்ம சொருபமாகிய அறிவு.

யாதினு விந்த வான்மா வென்றுமே தன்னுற் ருனே நீதியா யிலங்கா நிற்கு நித்தமு மாத லாலே சாதுவே தன்னைத் தானே சாட்சியா யடைந்து நிற்கும் ஆதலாற் குனி யத்தை அறிந்திடு நீயே யான்மா. (3)

குறிப்பு : குனியம்— பாழ். குனியத்தை நீ அறிகிறோய் குனியம் உன்னை அறியுமா? அறியாது. ஆதலால் நீயே அறிவு சொருபமாகிய ஆன்மா. குனியம் பாழ் ஆதலால் தன்னையும் அறியாது, அன்னியத்தையும் அறியாது.

குனியத் தப்பா லாகச் சொல்லிய வான்மாவிற்கு மேனிலை யாக வொன்று மேலிய தில்லை யென்றும் ஆதலா றறிபொருட்கு மறிப்படாப் பொருளி னுக்கும் மேலிலை யறிவே மெய்யாய் மேலிய ஆன்மா நீயே (4)

குறிப்பு : அறிபொருள் — அறியப்படும் பொருள் (நாய ரூபங்களாகிய சடம்). அறிப்படாப் பொருள் — அறியப்படாத பொருள்; அதாவது நாமஞ்சன்களில் இன்மையாகிய பாழ், இதையே அவித்தை யென்றும், காரண சர்வ மென்றும் கூறுவர்.

நித்தமுந் தன்னுன் மாவை நிலைமையா யறிந்த சேவன் குத்திய பாவ மற்றேன் கூழலறு விகாரம் விட்டோன் மெத்திய துயர மற்றேன் மிகவுமா னந்தம் பெற்றேன் எந்தினும் பயமி நந்தோன் ஏகமாம் பதம டைந்தோன். (5)

மைந்தனே ஆன்ம நோக்கால் மாசிலா நின்னான் மாவிற் சந்தத நீயி ருந்து சளித்திடா முயற்சி யாலே வந்தவா தனிய டக்கு வாதனை அடக்கத் தைத்தான் முந்திய சந்தகு மார முனிவரர் முத்தி யென்றார். (6)

குறிப்பு: வாதனை யெனினும் வாசனை யொனினும் ஒக்கும். வாசனை அகத்தபென்றும் சுத்தமென்றும் இருவகைப்படும். இவையிரண்டும் சிற்சோதி நாட்டத்தால் நீங்கும். முனிவரர் — முனிவர்களிற் சிறந்தவர்.

வாதனை யடக்கத் தாலே வரையிலாப் பிரமா ணந்தத் தேசுமி வருப வந்தா னென்றுமே தியாகிக் கெய்தும் ஆதலால் விவேகி யானே னலைமன வடக்கந் தன்மைச் சாதுவே முயற்சி யாலே சாதிக்க வேண்டு மென்றும். (7)

குறிப்பு: வரையிலா — எல்லையில்லாத. ஏ தமிழ் — குற்ற மில்லாத.

திருசியத் தோற்றந் தன்னைத் திருக்குமாத் திரமே யாகப் பிரவிலா பித்து நின்னைப் பிரமமாத் திரமாய்ப் பார்த்தின் கரியனே வெளியில் உள்ளிலாவது சமாதி பெற்றுக் கருமபந் தம்வ ரைக்குங் காலநீ தன்னு வாயே. (8)

குறிப்பு: திரிசியம்— அறியப்படும் பொருள். திருக்கு—அறிவு. பிரவிலாபித்து— தெனிந்து, கருமபந்தம் வரைக்கும்—கருமத் தால் வந்த தேகபந்தம் நீங்கும் வரைக்கும். சமாதியிருவகைப்படும் — (1) அகச் சமாதி (2) புறச் சமாதி. வியட்டி தூலாதி தத்துவங்களை நேதிசெய்து அகத்தில் சிற்பிரகாச நாட்டஞ்சிதையாது நிற்றல் அகச் சமாதி அல் வது சொரூப நிட்டை எனப்படும். அகச் சமாதி கைகூடிய பின்புதான் சகச நிட்டை கைகூடும். சமட்டி தூலாதி தத்துவங்களை நேதிசெய்து புறத்தில் விளங்குஞ் சிற்பிரகாச நாட்டத் திருத்தல் சகச நிட்டை அல்லது புறச் சமாதி யெனப்படும்.

சொரூப நிட்டையை யோர்க்காலுஞ் சொற்பமுந் தஸிர வொன்னை, தரணியிலந்த நிட்டை தவிர்தலே கால னென்று பிரியனே பகவா னை பிரமபுத் திரரே யாதி பரசநச் சஜாநி யத்திற் பலவிதம் பகர்ந்தா ரன்றே. (9)

குறிப்பு: சொரூப நிட்டை — அகத்திற் சிற்சோதி யாகிய ஆன்ம சொரூபத்தை நாடிநிற்கும் நிலை. சிற்சொரூப நாட்டத்தைத் தவிராது அப்பியாசித்துவரின், சாதங்தனது தூல குங்கும காரண சரிரங்களைக் கடந்து அகண்ட நூரிய நிலையை அடைகிறோன். சொரூப நிட்டையைத் தவிர வதுதான் யம்மென்று கூறுவர். ஓயாது பிறந்திறக்க வேண்டியேற்படும்.

இதிய விந்த வான்மா வோர்சுயங் சோதி யாகித் தீதற வனந்த சக்தி திசுழ்வடைத் தாகி யெல்லாப் போதமா முருவ மாகிப் பொருந்தியே மற்றென் ஒலும் ஈதென வுனரவொன்னை விலக்கிய வடிவாய் நிற்கும். (10)

குறிப்பு: ஓர்சுயங்கோதி — ஒப்பற்ற சுயஞ் சோதி. இலக்கியம் — இலக்கணத்தால் குறிக்கப்படுவது. இலக்கிய வடிவம் — இது இங்கு பிரஹம சொரூபத்தைச் சுற்றிகின்றது

இதிய விவ்வான் மாவை யுயர்ச்சிசேர் பிரம வித்திங் கேதமே யில்லா வண்ண மியானென வணர்ந்து நன்றாய்த் தீதாம் பந்தம் விட்டுத் திரமான முத்தி பெற்று யாதொரு துண்ப மின்றி யேகமா யிலங்கா நிற்பன். (11)

குறிப்பு: ஏகமாய் இலங்கி நிற்கும்நிலை செவன்முத்தன் நிலை.

சௌங்குத்தா நிலை

(பட்டவந்துப் பிஸ்ஜோர் பாடல்)

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் முத்தர் மனமிருக்கு மோனத்தே — விந்தகமாய்க் காதிவிளை யாடியிரு கைவீசி வந்தாலும் நாதிமன நீர்க்குடத்தே தான்.

குறிப்பு: தோகாதி பிரபஞ்சந் தோன்றிக் கொண்டிக்கும் பொழுதே, தன் ஸீச் சிவசொருபமாகக் கண்டுகொண் டிருக்கும் நிலை சென்முத்தி நிலை யெனப்படும். எந்தத் தொழிலைச் செய்யினும், என்ன வூபத்திரவழுந்திருலும் சென்முத்தர்கள் மனம் மோன நிலையிலேயே தரிப்பட்டிருக்கும். எதுபோல வேண்டில், சாதுரியமாய் அசைந்து விளையாடிக்கொண்டும், இரண்டு கைகளை வீசிக்கொண்டும் வந்தாலும் தாதியின் மனமானது தன் ஸீர்க் குடத்திலேதான் நிற்குமெனவறிக்.

தாதியானவன் வேறு வேலை செய்து கையையசைத் துக்கொண்டு செல்லினும், தனது தலையில்மீது இருக்கும் தண்ணீர்க் குடத்திலேயே சிந்தை செலுத்திச் செல்மாறு போல, முத்தர்களும் மோன நிலையிலேயே உள்ளம் தரிப்பட்டவராய்த் தொழில்களைச் செய்வர். சென்முத்தர்கள் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் செய்யாதவர்கள். அவர்களுடைய மனம் வறுத்த வித்துக்கு ஒப்பாகும்.

உண்மையான சிவ சொருபத்தை அறிதற்கேது வான தீலகுவைங்கள் மூன்றுவிதமாம். அவைதாம் அதற்குவியா விருத்தி தடத்தமொடு சொருபம்.

ஆகமுதலன் நேதியது செய்து நின்ற

ஆருயிரை அறிவித்தல் அதற்குவா விருத்தி சாகை நுவி மதியுள்தென் றுவைர்த்தவிற் பூதாதி சகமாய காரணக்கொண் டறிவுனர்த்தல் தடத்தம் மாகனவி வினங்குக்கீர் சொருபனெனல் போலான் மாவினிச் சொருபமிது வெனவுணர்த்தல் சொருபம் நீட்கடவுள் சொருபந்தஞ் சக்சிதா நந்தம் நித்திய பூரவமாக நீதிலைந்து கொள்ளே.

(இதன் பதப் போருள்) ஆக முதலன் நேதியது செய்து — தோகாதி தத்துவங்களை நேதிகளைந்து, நின்ற ஆருயிரை — செய்தது நின்ற வியாபகமான கூடல்தலை, அறிவித்தல் அதற்குவாவிருத்தி—தெரிவிப்பாது அதற்குவியா

வியாவிருத்தி லட்சணமாம், சாகை நுனிமதியுள்தென்று— இப்மரக்கோட்டின் உச்சியில் மூன்றும் பிறை இருக்கின்ற தென், உவர்த்தலீன—அறிவிப்பதுபோல, பூதாதி சகமாய காரணக்கொண்டு—பிருதிவிழுதல் பிரகிருதிசருள சகமாகிய ஏதுவைக்கொண்டு, அறிவுவர்த் தல் தடத்தம் — சிவசொருபத்தை அறிவிப்பது தடத்த லட்சணமாம், மாகனவி வினங்குக்கீர் — சிறந்த நுரியன் பிரகாச கிரணமே, சொருபனெனல் போல் — வடிவமென்பதுபோல, ஆண்மாவின் நிச சொருபம் — ஆத்மாவினுடைய உண்மையான சொருபம், இதுவென உணர்த்தல் சொருபம் — இதுவென அறிவிப்பது சொருப லட்சணமாம், நீகடவுள் சொருபம் — நீயென்னும் கூடல்தனும், அதுவென்னும் சுத்த சிவமும் (ஆனாய் என்னும் ஜக்ஷியமும்) ஓன்றேயாகிய பரிபூரணமாம், நிசம் — இது (அத்து விதத்தின்) உண்மை நிலையாம், சக்சிதானந்தம் நித்தியம் பூரணம் ஆக— சந்தாதி ஐந்தும் அதன் வடிவமாக, நீதிலைந்து கொள் — நீ (எப்பொழுதும்) கருதிக்கொள்ளுவாயாக.

அதற்குவியா விருத்தி யென்பது அதற்குவா விருத்தி யென்றுமிக்கு. (1) அதற்குவியா விருத்தி லட்சணத்தால் தோகாதி தத்துவத்துக்கு வேலை நீ என்னும் கூடல்தலையும், (2) தடத்தலட்சணத்தால் சகத்துக்கு வேலை அதுவென்னும் சுத்த சிவத்தையும், (3) சொருபலட்சணத்தால் ஆனாய் என்னும் அதற்குவித சொருபத்தையும் நீ கடவுள் சொருபம் என்னும் வாக்கிய மூலமாகத் தெரிவித்ததாம்.

சுத்தசிவம் மனம் வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாதது. ஆதலால் அச்சுந்த சிவமே உயிர்கள் கடேறுவதற்கு ஏது வாகப் பல அருள்வடிவங்களை யெடுத்து உயிர்கள் நன்விலை அடைய அனுக்கிரகஞ் செய்கிறது. அத்தகைய அருள் வடிவங்களே விஞாயகர், முருகன், சிவன், பார்வதி, விழ்னு முதலியனவாம். அருள் வடிவங்களிற் பக்கி பூண்டெடாழு கலால் நிருவருள் பக்தர்களுக்கு வழிகாட்டி அத்துவித நிலையைக் காலக்கியில் அடையச் செய்கிறது.

சத்தாதி ஜந்தாவன;—

- (1) சத்து (2) சித்து (3) ஆனந்தம் (4) நித்தியம்
(5) பூரணம்.

1. மூன்றுகாலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது சத்தெனப்படும். (அஃதாலது மூன்று காலங்களிலும் அழியாதது அறிவு சொல்லப்படும். அதற்கு ஆகியும் அந்த மும் எப்பொழுதும் இல்லை.)
2. மூன்றுகாலத்திலும் எல்லாவற்றையும் அறிவுகாயும், அறியப்பட்டவற்றால் அறியப்படாததாயும் இருப்பது சித்தெனப்படும். (சந்தாகிய வியாபகத்தில் மனங்கரைதலால் மறைந்திருந்த சித்து சாதகனுக்கு வெளிப்படும்.)
3. மூன்றுகாலத்திலும் மிகுபிரியத்துக்கு விஷயமாயிருப்பது ஆனந்தமெனப்படும்.
4. உற்பத்தியும் நாசமும் இன்றி இருத்தலால் ஆன்மா நித்தியமாம்.
5. தன்னுலே கற்பிக்கப்பட்ட பொருள்கள் யாவற்றிலும் உள்ளும் புறம் பும் தான் நிறைவாய் இருந்தலால் ஆன்மா பூரணமாம்.

சத்துவம் (பிரஸ்மம்)

சத்து சிவமெனினும், பிரஸ்மமெனினும், பரவஸ்து வெவினும் ஒக்கும். சீவேகரராகவும், கூடல்தனுக்கவும் பிரஹ்மமாகவும் விளங்கும் பரவஸ்துயாகோ அது தன்னை அடைபவர்களுக்கு (1) அகோசரமாகவும் (2) கோசரமாகவும், (3) அருளிறையாகவும், (4) குருமூர்த்தமாகவும், (5) உபாசனமூர்த்தமாகவும் தோன்றி நிற்கும்.

1. பரவஸ்து மனவாக்குக்கு எட்டாதிருக்கும் அவசரம் அகோசரமெனப்படும்.

2. கோசரம் என்பது எட்டக்கூடியது இங்கே கோசரம் என்றது அறிவு சொலுபத்தை. அறிவு எனினும், ஞானமெனினும் பிரக்ஞா சொலுபமெனினும் ஒக்கும். இந்தப் பிரக்ஞா சொலுபத்தைக் கோசரமெனக் கொள்வதென்னை? அறிவு, ஆனந்தமென விரண்டாம்; சக்சிவரம் இருப்பதாக அறிவுறு யாது? சக்சிவரம் இல்லாததாக அறிவுறு யாது? அறிவின் புடைபெயர்ச்சியே இருப்பதாக என்னுதலும், இல்லாததாக என்னுதலுமாம்; புடைபெயர்ச்சியெனினும் தொழில் நிகழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும். எப்பொருளையும் இருப்பதாக அறிவதற்கு அறிவு வேண்டும். அதுபோலவே ஆனந்தமும் அறிவை விட்டில்லை; அறிவே சங்கற்பமற இருக்கில் அவ்வறிவே ஆனந்த சொலுபமாயும் அன்னியமற்றதாயும், ஏகமாயும் விளங்கும். யாழும் அறிவாதலால், எம்மால் இதனை விசாரித்தலுடைத்து அதுவாகக் கூடும். ஆதலால் அறிவைக் கோசரமெனத் தகும்.

3. அறிவுக்கறிவாய் உள்ளிருந்துணர்த்தும் அவசரமுரத்தம் அருளிறையெனப்படும். அருளிறையாலாய் பயண எனக்கயலெனக் கோண்டிருந்த சிவம் யானே என்றும், சகலவுக்கமும் எனது வியாபகத்திலென்றும், அவை வெறும் மித்தை யென்றும், அவற்றைச் சின்மாத்திர மாக்கிக்காட்டலால் என்னையன்றியில்லை யென்றும், எந்தச் சபாவுமாக வேண்டியதோ அது யானே யென்றுங் கொள்ளக் கிடந்தது.

4. நேரே மாணிடச் சட்டை சாத்திவந்து, உண்மையடியார்களைத் தடுத்தாட்கொள்ளும் அவசரம் குருமூர்த்தமாம். சகல தத்துவக்குழாங்களையும் நேதிகளையக் கொய்வித்து, ஆன்மாவின் நிரவடிவம் இதுவெனப் பரிபாகிகளுக்கு உணர்த்துகிறார் ஞானசற்றாருநாதன். மேலும் உபாதித்திரயத்தால் நீரென்றும் நானென்றும் பேதம் உண்டானதேயன்றி உண்மை அறிவினால் சற்று மில்லையெனக் காட்டி உபாதியனைத்தையுங் கடந்த ஜக்கியபதத்தை இருந்தபடி இருந்து காட்டியருள்கொய்கிறார். பரிபாகி அஞ்ஞானம் சந்தேகம், விபரீதம் ஆகியழுன்றும் நீங்கிச் சத்துவம் தானுகிறன். ஞானகதைப் பிரத்தியட்சத்தாலன்றி ஜக்கியம்

என்பது நிச்சயத்தினாலும், பாவணையினாலும், பயன்படாதென்று விளக்குகிறார். ஆதலால் ஞானசற்குருவை யடைதலே மாணிடப் பிறவியின் பெரும்பேறு.

(5) உபாசங்குயுத்தம்

சுகவரவனு அருள்வடிவங்களிற் தனக்கு இஷ்டமான ஒரு வடிவத்தை அகத்திலாவது புறத்திலாவது அங்புடன் பூதித்தல் உபாசனையாரும். உபாசனையெனினும் உருவந் தியானமெனினும் ஒக்கும். இந்த அருள்வடிவ உபாசனையால் அந்தக்கரணம் ஏதாக்கிரகம் அடைந்து சீக்கிரம் சாத்வீகத் தன்மையைப் பெறுகிறது. இங்கும் அங்புடன் பூதித்தலால் பக்தர்களுக்கு சுகவர கடாட்சத்தினால் சில அந்தரங்களிலையங்கள் அறிவிக்கப்படுகின்றன. நீங்காமிய பக்தி ஏற்படின், பக்தர்கள் மேறும் மேறும் செல்லவேண்டிய பாதை ஏத் தலையைதென்றும், யாருடன் ஆத்மீகத்துறையில் பழக வேண்டுமென்றும், காலத்துக்குக் காலம் செய்ய வேண்டிய சாதனைமுறை யாதென்றும் எவ்வில் அறிகிறார்கள். பக்தி மேலீட்டினால் தங்களுக்குரிய ஞான குருவையும் இலகுவில் அறிந்து அடைகிறார்கள்.

உபாதி

ஒரு பொருளைப் பல பொருட்களாக எது தோற்று விக்கிறதோ அது உபாதி யெனப்படும். சில நூக்கு தூலவுபாதி, குக்கும் உபாதி, காரணவுபாதி ஆகிய ஈரன்று உபாதிகள் உண்டு.

(1) தூலப்பிரபஞ்சமாகிய உபாதி தோன்றும் அவசரம் சாக்கிராவஸ்தை (விழிப்பு நிலை).

(2) குக்கும் பிரபஞ்சமாகிய உபாதி தோன்றும் அவசரம் சொப்பனுவஸ்தை (கணவநிலை).

(3) சாக்கிரம் சொப்பனம் இரண்டுங் கடந்த சமூகத்தி அவள்ளதயில் (ஆழ்ந்த தூக்கநிலையில்) இருக்கும் பாழ் என்ற அவித்தையே காரண உபாதி.

சீவுபொதிக்குக் காரணமாயிருப்பது சீவன துசங்கந்பழும் அதனது முக்குண விருத்தி பேதமுமாம். ஞானசற்குருவினது அருளால் இம் மூன்று உபாதியுங் கடந்தவிடமே துரியநிலை. சாதகன் தனதான்மசொரு பத்தைத் துரியநிறைச் சுடராக அந்தர்முக நாட்டத்தில் தரிசிக்கிறுன். காலகதியில் உள்ளும் புறம்பும் சயம்பிரகாசமே யெங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறதென்னுந் திடவனுபூதி வாய்க்கிறது. இச்சுயம்பிரகாச நிறைவே ஆனந்த நிலையாகி மேனநிலையென்னும் பேசாவனுபூதி யாகிறது. இதுவே முத்தி முடிபாம்; முடிந்த முடிபுமாம்.

சச்சிதானந்தச் சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் வடிவாயினும், முக்குண விருத்தி பேதத்தினாற் பேதங்கள் போலத் தோற்றுகின்றன. அவ்விருத்தி பேதம் இனையவெனவும், அவை வந்தவகையும் பின்வருங் கவியில் கூறுகின்றார்.

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்

தால்வரும்வி ருத்திமுன்றும்

ஆமலைகள் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும்

அபிதான மாகுமகனே

ஏழாலி ருக்கின்ற சச்சிதா எந்தங்கள்

என்றென்று மொன்றுகிறும்

நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி ஞாநை

ஞானதி பிரிவாகுமே.

(கைவல்லிய நவநீதம்)

குறிப்பு : தாமதம், இராசதம், சாத்துவிதம் எனக்குணம் மூன்றும். இம்மூன்றும் வரும் விருத்திபேதம் மூன்றும், ஞானபுத்திரா! அங்குனம் மூன்றுனவைகள் மூடமும், கோரமும். சாந்தமுமெனப் பெயர் பெறுவனவாம். கெம்பீரமாயிருக்கின்ற சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்பன என்றென்றைக்கும் ஒருபடித்தாய் ஏகமாயிருப்பனவாயி னும், யாழுந்தூறிய விருத்தி பேதத்தினால் ஆன்மசொரு பமாகிய சத்து, சித்து, ஆனந்தம் மூன்றும் பேதிப்பது போலக் காணப்படும்.

தாமத குணத்தால் வருவது மூடவிருத்தி, இராசத குணத்தால் வருவது கோர விருத்தி, சாத்துவித குணத்தால் வருவது சாந்தவிருத்தியாம். ஒவ்வொருவர் பாலும் மூன்று குணவிருக்கின்றன; இருக்கினும் மூன்று ஓர் குணம் மேலிட்டு நிற்கும்; அங்குனம் நிற்பதால் அதற்கிணைந்த விருத்தி யொன்று மேலிட்டே நிற்கும். விருத்தியுள் ஒன்று சாந்தம். இந்தச் சாந்தம் இருவகைப்படும். அவை காருணியசாந்தம், உபசாந்தம், என்பன (1) உயிர்க்கிடுக்கண் உருது பொறுத்தல் காருணிய சாந்தம். (2) அன்னிய மின்றிச் சமஸ்தமுஞ் சின்மாத்திரமாய் (ஞானமயமாய்) விளங்குஞ் சாந்தம் உபசாந்தம். இக் கவியில் சாந்தமென்று உபசாந்தத்தை. இந்நெறித்தாய் உபசாந்தம் எங்கேயுண்டோ, அங்கே விடயானந்தமின்றி ஆத்மானந்தம் விளங்கும். ஆன்மாவின் நிச்சொருபத்தைக் காணுதார் ஆனந்தம் வேறேந்பர் பேதமையால்.

மூட விருத்தியில் சத்தும், கோர விருத்தியில் சத்தும் சித்தும், சாந்த விருத்தியில் சத்தும் சித்தும் ஆனந்தமும் இருக்கக் காணலாமென பின்வருங் கவியில் கூறுகிறோம்.

சடமான மூடத் தருக்கல்லு மன்களிற்
சத்தொன்று மேதோன் ருமால்
விடமான காமாதி கோரத்தி ஸானந்தம்
விளையாது மற்றவை களாம்
திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேச்சி
தாவந்த மூன்றும் வெளியாம்
மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த
மனமாகி ஸான்த தமே.

(கைவல்லிய நவநீதம்)

குறிப்பு: மரம், கல், மன், இவை போல்பவை சடமானின்றுள்ள மூடவிருத்திகளாம். இம் மூடவிருத்திகளில் சத்தொன்று மாத்திரம் இருக்கக்கூணும்; விஷம் போல்வை வாகிய காமம், குரோதம், லோபம் இவைபோல்வை

கோரவிருத்திகளாம். இந்தக் கோரவிருத்திகளில் உண்மையான ஆனந்தம் உண்டாகாது, ஏனைய சத்தும் சித்தும் இருக்கக் காணலாம். முத்தி யென ற் குத் திடமானின்றுள்ள, ஒழிவு, சத்தம், குனியம் முதலாயுள்ளவை சாந்த விருத்திகளாம்; இந்தச் சாந்த விருத்திகளில் சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னும் மூன்றும் யாவருங்கான விளங்கும். மடமையே வடிவாயுள்ள மூட விருத்திகளும், கோரவிருத்திகளும் அல்லாதகள்ற சாந்த விருத்திமயமாக மனமாயிடின் அப்போது ஆன்மா இயல்பாகவே ஆனந்த வடிவமெனக் காணும்.

இவ்விருத்தி பேதங்கள் மனங்காரணமாகத் தோன்றியவே யன்றி, ஆன்மாவுக்கு இல்லையெனப் பெற்றார். பெறவே ஆன்மாவின் நிச்சொருபம் சச்சிதானந்தமென்று யிற்று. இஃதறியார் சச்சிதானந்த சொருபம் தன்னைவிடவேறேந்பர்; அவர்கள்வாதம் துவித நிலையைத்தான் முறைக்கக் காட்டுகிறது.

பின்வரும் பாக்கள்

கருா—பூி சச்சிதானந்த கவாயிகளால்
திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்ட பல நூல்களிலிருந்து
தெரிவு செய்யப்பெற்றன.

விடுதிவிசா அனுக்கிரகம்

அறிவெனல் ஒன்றே புறமுத் தயலாய்
அகமுகத் தொளியாய் இருத்தல் சபாவம்
அயலுஞ் சயம்பு மாக விளங்கல்
அறிவை யன்றி இன்று மதனால்
ஒன்றே யென்னல் உண்மை ஞானம்
அன்றெனிற போவி ஞான மென்ப
உற்றுக் காணில் ஒன்று விளங்கும்
அன்றேற் பலவாத் தோற்று மென்ப.

குறிப்பு: — புறமுகம் — பகிர் முகநாட்டம். அகமுகம்—அந்தர் முகநாட்டம். நாட்டம்—நோக்கு அல்லது பார்வை. பகிர் முகநாட்டத்தில் பலவாகவும், அன்னியமாகவும், அந்தர் முகநாட்டத்தில் ஏகமாகவும், அன்னியமற்றதாகவுன், சுயஞ்சோதியாகவும் அறிவு விளங்கும். இத்தன்மை அறிவினது இயல்பு, பகிர்முக நாட்டமும் அந்தர் முகநாட்டமும் அறிவினது புடைபெயர்ச்சி, புடைபெயர்ச்சி யெனினும் தொழில் நிகழ்ச்சி யெனினும் ஒக்கும்.

அறிவை யன்றி இருவகைப் புடைபெயர்ச்சியின்று மதனால் ஒன்றே அறிவு; அதுவே மூன்று காலத்திலும் உள்ள சத்து. மூன்றுகாலத்திலும் கெடாதிருப்பது சத் தெனப்படும். இதுவே உண்மை ஞானம்; மற்றவையெல்லாம் போலிஞானம் என்பார்கள் உண்மை யுணர்ந்த சத்துக்கள். அன்னிய நாட்டமின்றி, அறிவு தன்னைய நாடிச் சங்கற்பமறவிருக்கில், இன்பமயமாய் விளங்கும். ஆதலால் அறிவே உபாதியற்ற சச்சிதானந்த சிவசொருபம். சங்கற்பமான உபாதியினால் அறிவு வேறு, இன்பம் வேறு போலத் தோன்றுகின்றன. உபாதி நீங்கினால் பேதமெங்கே? இல்லவேயில்லை.

உத்தமவாதநாஸ்

உடல்சார் புயிர்ச்சார்பென் கிரேரண்ட நாகும் உடல்சார்பு சுற்றம் உயிர்ச்சார்—பிடைவிடாப் போகமே இன்னதீஸப் போக்க வகையறியோம் ஏகமாவ தெங்குன் இனி.

குறிப்பு: சார்பு இருவகைப்படும் (1) உடல் சார்பு (2) உயிர்ச்சார்பு. சார்பு—சார்ந்து நிற்கும் இருவகைப் பற்றுகள் (அஃதாவது அபிமானி துப் பொருளெனக் கொண்டு நிற்கும் இருவகைப் பற்றுக்கள்). (1) உடல் சார்பு—சுற்றம், (2) உயிர்ச்சார்பு—போகம். (அஃதாவது வளிதாதி விடயக்கமே சுகமெனக் கருதி அவற்றை அபிமானித்துப் பற்றி நிற்றல்). போகநாகமுடையது உயிர். தனது யதார்த்த சுகத்தை மறந்து அன்னியத்தில் சுகமிருப்பதாகக் கருதி அலைந்து திரிகிறது உயிர்.

ஏகம் என்பது ஒன்று; அஃதாவது வியட்டி. உபாதியும் சமட்டி உபாதியும் நீங்கி விளங்கும் அத்வைதநிலை (ஜூக்கியநிலை).

பிரத்தியட்சானுபாதி விளக்கம்

உள்ளும் புறம்பும் ஓழியா
வெளியன்றி யொன்றுமிலை
உள்ளும் புறம்பெனச் சொல்லாத
தெப்பொருள் ஒன்றுமிலை
உள்ளும் புறம்பெனச் சொல்லல்
வெளிபற்றி யோர்ந் திலமோ
உள்ளும் புறம்பும் வெளிநாட்டங்
கொண்டுயம்மின் உத்தமரே.

குறிப்பு: எத்தச்சடப் பொருளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் முடிவில்லாத ஆகாயமே உள்ளும் புறம்பும் இருக்கிறது. நாமருபம் எல்லாவற்றிக்கும் ஆதாரமாய் இருப்பது ஆகாயம். நாமருபங்கள் ஆதேயமெனப்படும் ஆகாயத்தைச் சுட்டாது பார்க்கும் பார்வையால் ஆதேயமான நாமருபம் மறைந்து ஆகாயஞ் சுயஞ்சோதியாகப் பிரகாசிக்கும். இச்சுயஞ்சோதியே கற்பணை கடந்ததென்றும், சுத்தவறிவென்றும் மாமறை கூறும்.

திரிசிய மோடு திருக்கென்
றுவைர்த்துந் திருமஹறகள்
திரிசிய மாயை திருக்கெனல்
செம்பொருள் தீர்ப்பிதுகாண்
திரிசியந் துக்கஞ் சடமசந்
தாருந் திருக்கிணவிலை
திரிசியத் துக்கெதிர் சத்துசித்
தானந்தந் தேறுமினே.

குறிப்பு: திருக்கு—அறிவு, திருக்கு எனினும், அறி வெனினும், ஞானமெனினும், சேதனமெனினும், சைதன்

னியமெனினும் ஒக்கும். திரிசியம் — (அறிவினால்) அறியப்படும் பொருள் (மாண்யமும் அதன் காரியமும்).

அறியப்படும் பொருட்கள் நிலையில்லாமையால் அசத்துச் சடம் துக்கமாக நிற்கும். திருக்கு என்று ஒரு சத்து, சித்து, ஆனந்தமாக விளங்கும். இவை மூன்றும் எப்பொழுதும் ஏகம்.

திருக்கிண் திரிபு திரிசியம்
வேறன்று சின்மயமே
திருக்கை யுஸர்ந்தவர்க் கையந்
திரிபு சிறிதுமிலை
திருக்கைப் படிக்கினு மென்னந்
துயரஞ் சிறிதகலா
திருக்கே யுளது திரிசியம்
பொய்யெனக் செப்பிடுமே.

குறிப்பு: சுட்டிப் பார்ப்பதால் அறிவுக்குத் திரிசியமே தோன்றும். அறிவு சுட்டிப்பாராது சங்கற்பமற்று நின்றுல் திரிசியம் சின்மயமாகவே (ஞானமயமாகவே) விளங்கும். திரிபு—விகாரம், மன்னின் விகாரமே குடம். அரிசியின் விகாரமே சோறு. திருக்கை விசாரித்தறிந்தாலும் போதாது. திருக்கே யென்றஞ் சக்கிதானந்த சொருபமாக இருக்கின்றதென்றும், திரிசியம் அலைத்தும் வெறும் மித்தையென்னாந் திடநிச்சயமும் வேண்டும். அப்போது தான் பரிபூரண நிலை சாதகனுக்குச் சித்திக்கும்.

விசாரணைக்கு முன் உண்மையாகவும், விசாரணைக்குப் பின் பொய்யாகவும் எது தோற்றுகிறதோ அது மித்தையெனப்படும். விசாரணைக்கு முன் சகம் உண்மையாகவும் தீர்ந்த விசாரணைக்குப் பின் வெறும் பொய்யாகவும் தோற்றுவதால் சகம் வெறும் மித்தையெனக் கொள்ளக் கூடந்தது.

சிற்சோதி யன்றிச் செகமாதி
மூன்றுஞ் சிறிதுமிலை
சிற்சோதி யன்றி அகம்பாவ
மெங்குஞ் சிறிதுமிலை
சிற்சோதி யன்றி மதமாதி
யாவுஞ் சிறிதுமிலை
சிற்சோதி நாட்டந் தவிரா
விடத்தென்று செப்புவரே

குறிப்பு: சிற்சோதி (ஞானப்பிரகாசம்) - கற்பனை கடந்த சோதி. அச்சிற்சோதி நாட்டம் உடையவர்க்குச் சுக்கிவரம் மூன்றும் கற்பனையாக விளங்கும். இங்கு பரம் என்பது ஈகவரன் சுத்த மாண்யயுடன் கூடிப் பஞ்ச கிருத்தி யஞ் செய்யும் அவசரம், சுத்த மாண்யயும் நீங்கிய விடத்து இருப்பது செயலற்ற சுத்த சிவம், சுத்த சிவமே கற்பனை கடந்த சயஞ்சோதியாக விளங்குகிறது. அகம்பாவம் — தேகத்தை நானென்னாந் தன்மை, எல்லா மதங்களுக்கும் ஆகாரமாய் விளங்குவது சிற்சோதி. (ஆதலால் சவானு பூதியில் விருப்பமுடையோர் சிற்பிரகாச நாட்டஞ் சிறையாதிருந்து சாரணை செய்து வர வேண்டுமென்பது தாற்பரியம்).

மனமடங் கற்குஞ் சிதானந்த
மாதற்கு மாயறைகள்
மனநிலை சூறிப்பின் மாற்ற
வகைசொலு மாற்றியநன்
மனந்தன் துருவெனக் காட்டி
விளக்கு மவுனதிலை
மனமவு எத்தின்பின் ஈம்மா
வீருத்து மறைமுடிவே.

குறிப்பு: மறைகள் — வேதங்கள். தன்மனந் தன்னுருவெனக் காட்டி — தனது சுத்த மனம் தனது அறிவு சொருபத்துக்கு அபேதமெனக் காட்டி, விளக்குமவுன் நிலை — மவுனதிலை எத்தையதென மாமறைகள் விளக்கும்.

சும்மா விருத்தல் சுகஞ்சக
மென்றூர் துணிபுணர்ந்தார்
சும்மா விருத்தல் கரணுதி
யன்று சுகழுடிவாம்
சும்மா விருவென்று சொல்லா
தவரில்லை சூரிய மேல்
சும்மா விருந்தலின் மேலா
நிலையிலை சோதிக்கினே.

குறிப்பு: குனியம் — பாழ் (கேவலாவஸ்தை). சும்மா விருக்கும் நிலை குனியத்துக்கு மேலான துரியநிறைவு.

நடுநிலை மேவிடல் சும்மா
விருத்தற்கு நன்னூமிடம்
நடுநிலை யாவது ஞானவஞ்
ஞானத்தி ஞட்டநடு
நடுநிலை துக்க சுகமதிற்
ரூக்கா நயமதுறல்
நடுநிலை யல்ல பிறவென்று
கண்டு நனுகுமினே.

உணர்வின் கவையே சுவையொன்று
மில்லை புறுதியதா
உணர்வின் சுவைமிகை சத்துசித்
தானந்த முற்றுணவின்
உணர்வாந் தலையறி யாவிடத்
தன்னிய மோதுசுகம்
உணர்வது வாயிடுற் ருளுய்
விடுமின்ப முத்தமரே.

குறிப்பு: தனது உணர்வை அறிந்து அதில் சங்கறப் பறவிருத்தலால் உண்டாகும் கக்கீம் யுண்மையான இன்பம். அங்கஙம் அறியாத விடத்துண்டாகுஞ் சுகமெல்லாம் விடயசுகமாகும்.

அறிவைக் குருவரு ளாலே
வீளக்கி லறிவிரப்போ
தறிவின் சுயம்பையு மன்னியப்
பேற்றையு மையமின்றி
அறிவுக் கறிவே வனவத்தா
தோட மனுகுமன்றே
அறிவாகி நிற்பவர் பாதத்தைச்
சேர்ந்துயம்மி னன்பர்களே

ஞானச் சுடரன்றி யெம்முயல்
வாறு நசிக்கவொண்ணு
ஞான மெதுவெனிற் றன்னூண்மை
காண்பது ஞானமதாம்
ஞான மலவெந்த நூலால்
கணிக்கின்ற ஞானமெலாம்
ஞானக்கண் பெற்றவர் சந்திதித்
தொண்டு நனுகுமினே.

குறிப்பு: அஞ்ஞானத்தின் அழிவும் துக்க நிவிர்த்தி யும் ஞானச் சுடராலன்றி வேறெதனாலும் ஏற்படாவாம். ஞானக்கண் — ஞானமாகிய அறிவு.

கண்கண்ட ஞானங் கலைஞான
மென்று சுழறிரண்டில்
கண்கண்ட ஞான மெரிக்குந்
தடிப்பைக் கலகமுடன்
கண்கண்ட ஞான நிரதிச
வின்பக் கடறருமால்
கண்கண்ட ஞானந் தலைப்போ
விலையைங்குங் காணுமினே.

குறிப்பு: கண்கண்ட ஞானம் — பிரத்தியாட்சஞானம் (அனுடூடிஞானம்). நிரதிச வின்பக் கடல் தருமால் — நிர் அதிசய இன்பக் கடலைத் தருகிறபடியால்; முன்னிலையால் விளையுமின்பமெல்லாம் அதிசய வின்பம், முன் னி லை

யொழிந்து தன்னிலையில் விளையும் இன்பம் நிரதிசய இன்ப மெனப்படும். தன்னிலையில் விளைந்த சுகம் தனக்கு அன்னிய முமல்ல, அதிசயமுமல்ல.

வியாபக மான விளக்க
மறிவெனல் மெய்வடிவம்
வியாபக மான விளக்கங்
குறிபற்றி மேவலன்று
வியாபக மான விளக்கங்
குருவால் விளங்குவது
வியாபக மான விளக்கத்தை
யொப்பது வேறில்லையே.

குறிப்பு : வியாபகமான விளக்கம் — அகண்ட வெளி யில் மனம் அமைதியடைந்து, கரைந்து, தோன்றுஞ் சுயஞ் சோதி, இச்சயஞ்சோதி கற்பணை கடந்தது. இதுவே வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபகமாய் இருந்து கற்பணை அனைத்தையும் விளக்குவது. இவ் விளக்கமே வியாபகமான விளக்கம்.

வியாபித்து யாதும் விளக்கு
மறிவெனல் மெய்க்குறியாம்
வியாபித்துந் தானும் விளங்கு
மறிவெனல் மெய்க்குறியாம்
வியாபகத் தன்னிய நாட்டத்
ததுவே விளங்கலுறும்
வியாபக நாட்டத் தயவின்றித்
தானே விளங்கிடுமே.

குறிப்பு : அறிவு வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபகமாயிருந்துகொண்டு எவ்வாறுற்றையும் விளக்குகின்றது. அதை விளக்குதற்கு யாதும் இல்லை. அது தானே தானாக விளங்கிக்கொண்டு அன்னியத்தையும் விளக்குகிறது.

வியாபகத் தின்மே லடுக்கடுக்
காக வியாபகம்போம்
வியாபக மில்லை அறிவினின்
மிக்கு விசாரித்திடில்
வியாபக சித்தில் வியாப்பிய
மாவெல் வியாபகமும்
வியாபக மானு ரறிவாக
வென்றும் விளங்குவரே.

குறிப்பு : அறிவாகிய வியாபகத்தில் மேல் வேறொரு வியாபகம் இல்லை. அனைத்தும் அவ்வியாபக அறி வில் வியாப்பியமாம். (வியாப்பியம் என்பது வியாபகத்துக்குள் அடங்கியிருப்பது).

வியாபக மான விளக்கத்தை
யன்றி விடயமிலை
வியாபக நாட்ட நிலைக்கி
விலைக்கும் விளக்கமுந்தான்
வியாபக மான விளக்கம்
தாமயிடன் மெய்யறிவாம்
வியாபக மான விளக்க
நமதுரு வேறில்லையே.

இந்திலை போனிலை யெங்கனு
மில்லை யிதுசுத்தியாம்
இந்திலை யெல்லாக் கவலையும்
போக்கிடற் கேற்றந்திலை
இந்திலை யெல்லாஞ் சுசமாய்
விளங்கிடற் கேற்றந்திலை
இந்திலை வந்திடி ஸன்னிய
மின்றி யிலகுமதே.

குறிப்பு : இந்திலை போனிலை (போல் + நிலை) = இந்தநிலை போல நிலை

அன்னிய மாகா தறிவா
விளங்கிடற் கானதிது
அன்னியஞ் சீவ சகபர்
மென்ன வறிவிகற்பம்
அன்னிய மெல்லா மறிவா
விளங்கிடற் கானநெறி
அன்னிய மல்ல வறிவுமன்
ரூய்விடு மந்தத்திலே.

இதுவே முடிந்த நிலைமனந்
தாக்கற் றிருப்பதற்கு
இதுவே கராசகங் காணு
திருப்பதற் கேற்ற நிலை
இதுவே பிறவியிற் ரூக்கற்
றிருப்பநற்கு கேற்றநிலை.
இருவே கயசுக மையத்தில்
நீங்கி யிருந்துய்மினே.

அறிவின் ஸ்புரிப்பே சகமாதி
மூன்று மறிஞருக்கு
அறிவுக் கயலே யனைத்தும்
விசாரத் தகன்றவர்க்கு
அறிவல்ல வென்பார் அறிவுக்
கயலேல் அவர்மொழிமெய்
அறிவா யளைத்தையுங் கண்டாற்
பிறப்பிங் ககன்றிடுமே.

திரிபுடி யாமெனிற் சிற்சோதி
நாட்டமுஞ் செப்பிடுதும்
திரிபுடி யெங்கே யயலொன்று
மின்றிட்டு சின்மயமே
திரிபுடி யெங்கே கிரிசிய
நாட்டஞ் சிதைத்திடுங்கால்
திரிபுடி யென்னல் நினைப்பே
பிறிதிலை நேர்ந்துயர்மினே.

மெய்போல் விளங்கினு மெய்யல்ல
பொய்யே விடயமெலாம்
மெய்யெவிற் குனிய மாவதென்
ஞுய்தவின் மீண்டுலகம்
மெய்போலத் தோற்றவென் வீஞ்டு
கழிப்பம் விரும்பியிதை
மெய்யுணர் வேதிசங் கண்டாற்
சுயசுகம் வேறில்லையே.

உந்தமாத நூல்

தேகிநா னுக்கண்டு தேகிபா வந்தானுய்த
தேகிதா னுழுயற்சி செய்யாது—தேகமதாய்
என்னதவஞ் செய்தாலும் ஏகமாய் நிற்பதுண்டோ
என்னவா ரூய்வ மினி.

குறிப்பு: தேகி—தேகத்தை யடையவன் (ஆன்மா
வின் யதார்த்த வடிவம்). பாவம் — தன்மை; தேகி
பாவம் — ஆன்மாவின் யதார்த்த வடிவாந்தல்மை. தேக
மதாய்—தேகமாய்; ஆன்மா தேகத்தை நானென அபிமா
னிக்கும் தன்மையாய். என்னவாறு — எந்த வழியில்?.

நினைவுலகா நிற்பதனை நீக்க வறியம்
நினைவுபர மாக்கவெங்கங் நேர்வம்—இனையநாம்
வேடத்தாற் சொல்லால் வியக்க மயக்குவதென்
பாடத்தான் கற்றேம் பரிந்து.

குறிப்பு: நினைவு உலகமயமாக நிற்கும் தன்மையை
நீக்குவதற்கு உபாயம் அறியோம்; நினைவு பரம்பொருள்
மயமாக நிற்பதற்கு உபாயம் எங்கங் அறிவதற்குத் தகுதி
உடையோம்? பாடத்தான்—பாட்டுப் பாடுவதற்குத்தான்.

நினைப்புதித்த போது நிகழு மெதுவும்
நினைப்பிழந்த போது நிகழா—நினைப்பன்றிக்
காட்டார் எதுவும்போற் கண்டறியீர் தெய்வநிலை
நாட்டுவதென் வேறூக நன்கு.

குறிப்பு: எதுவும் நினைப்புதித்தபோது நிகழும்; எதுவும் நினைப்பிழுந்தபோது நிகழா; எதுவும் நினைப்பன்றிக் காட்டர் எனக் கூட்டுக். சாக்கிரம் (விழிப்புதிலை) சொப்ப ஸம் (கணவநிலை) ஆசிய இரண்டு நிலையிலும் நினைவுண்டு. நினைவொடுங்குமிடம் சமுத்திநிலை (பாழ்), இம்முன்றுக் கடந்த நிலையே துரியம். துரிய நிலையை அறிந்தாற்றுன் தெய்வநிலை எங்குமேன விளங்கும். அதற்கு முன் விளங்காது.

ஞானம் விடயமென நன்னூம் பிரத்தியட்சம்
ஆனவிரண் உங்கள்முன் ஞாகுமே—ஏனையவை
நம்பிக்கை யையமே நன்குணர்ந்தீர் கேட்டுயம்மின்
இம்ப ரனுபவத்தை யிங்கு.

குறிப்பு: — பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் இருவகைப்படும். ஒன்று விடய கதப் பிரத்தியட்சம், மற்றது ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் (கதம்—விட்டு நீங்காதது) (1) விடயகதப் பிரத்தியட்சம் பகிர் முகத்தில் நிகழ்வது; விடயத்தைப்பற்றி நிகழ்வது. (2) ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் அந்தர்முகத்தில் நிகழ்வது; மெய்யுளர்வைப்பற்றி நிகழ்வது. ஏனையப் பிரமாணங்கள் நம்பிக்கை ஐயம் முதலியனவற்றை யுண்டாக்கும். இம்பர் — இவ்விடத்து.

விடயகாட்சி தன்னுல் விருப்பு வெறுப்போடே
மடமையின்ப துன்ப மலினந்—திடமின்மை
அல்லல் கலக்க மழியாத் திகிலையம்
எல்லையின்றி வந்திடுமே யிங்கு.

குறிப்பு: விடயக்காட்சி— விடய கதப் பிரத்தியட்சம். விடயக்காட்சி விடயகாட்சி யென இடைக் குறையாய் நின்றது.

ஞானகாட்சி தன்னு னனுகாமேற் சொன்னவைதாம்
ஆன வுவப்பதுனை யாரறிவார்—ஸனமுறச்
சின்னமவிச் சின்னமதாஞ் சித்தத் திரிபகற்றும்
இன்னநிலை போவெங்கு மில்.

குறிப்பு: ஞானக்காட்சி ஞானகாட்சியென இடைக்குறையாய் நின்றது. ஞானக்காட்சி—ஞானகதப் பிரத்தியட்சம். சின்னம் — உருவும்; அடையாளம் அவிச்சின்னம் — உருவின்மை; பாழ்; இடையின்மை சின்னம் அவிச்சின்னமாய் நிற்றல் சித்தத்தின் திரிபு (விகாரம்).

இம்மையிலே ஞானகக மீங்கடைந்து ஞானத்தால் நம்மையறி யாமயலு நாமகல்வம் — நம்மை மறவாத நாட்டமதை மாரு தடைவம் குறைவெல்லா நீங்குங் கொடை.

குறிப்பு: ஞானத்தால் நம்மை யறியா மயலும்— ஞானத்தால் நம்மை யாரென்று அறியாத மயக்கத்தையும்; நாமகல்வம் — நாம் விட்டு தீங்குவோம்.

ஞானகதுக் காட்சியினு நல்லகதி வேறில்லை ஞானமே மேலென்று நாட்டினார்—ஸனமிலார் கண்டிலிரோ மாப்புலவீர் கண்டவர்பாற் கேட்டுயம்மின் விண்டிடவெல் வாமயக்கு மேல்.

குறிப்பு: விண்டிட — நீங்கிட.

அறிவே யனைத்துமா மல்லவுமா மென்றல் அறிமினுறக் கத்துவிழிப் பாங்கே — அறிவதுவே கண்கண்ட தெய்வங் கடையரே யல்லவென்பார் கண்கண்டால் வேறுமுன்டோ காட்சி.

குறிப்பு: சாக்கிரஞ் சொப்பனம் இரண்டிலும் (சகலத்தில்) அறிவு எல்லாமாய் நின்று அறிகிறது. சமுத்தியில் (கேவலத்தில்) அறிவு அல்லவுமாய் நின்று அறிகிறது. பிரத்தியட்ச ஞானமுடுதி உதயமானால் அறிவைவிட வேறு கண்கண்ட தெய்வம் உண்டோ? இல்லையென்றபடி.

அறிவு நாட்டத்தில் அறிவே விளங்கும் பிறிதுநாட் டத்திற் பிறிதே — அறிமினிதை வெற்றவெளி நாட்டத்தில் வெற்றவெளியே காணும் அற்றவிடத் தன்னியம்போ லாம்.

குறிப்பு : அறிவு நாட்டத்தில் அறிவே விளங்கும்—அன்ம நாட்டத்தில் அறிவே சுயஞ்சோதியாக விளங்கும். பிறது நாட்டத்தில் பிறதே (வளங்கும்) — அன்னிய நாட்டத்தில் சடமாகிய தொதிப் பிரபஞ்சமே வளங்கும்.

ஐயற்வு சோதனைசெய் தையமறுத் தொன்றுக்கி
மெய்யுணர்வு தன்னில் விழிதுயின்று—துய்ய
சுயஞ்சோதி யாயோவிரிற் ரேற்றுலக மெங்கே
பயகம்ப ஞதியொடு பட்டு.

குறிப்பு : ஐயற்வு—சத்த பரிச ரூபரசகந்தமாகிய புலன் கள் ஜந்து. மெய்யுணர்வு தன்னில் விழிதுயின்று—உண்மை அறிவில் தூங்காது தூங்கி. பயகம்பன்—பயமும் நடுக்கமும்.

அறிவுருவா நின்றேளிர் வங்கங்கு கண்டு
பொறிசரண பேதமவை போக்கி— நிறைவாக
நிற்கச் சிவோகமதாம் நீதானென் ரெங்குலகம்
அற்புதமீ் தொப்பதில் தாம்.

குறிப்பு : பொறி—ஐம் பொறி (பெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி). கரணம்—அந்தக் கரணம் (மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்) நிறைவாக—அகண்டமாக (வியாபகமாக).

சொருப சமாதிக்கண் டோன்றுமிதில் மேவிட்
டொருவா சகசக்தி லோன்றித்—திரியின்றி
யிந்நிலைய தாநின் நிடைவிடா நாட்டம்வரின்
இன்னவுல கெங்கே யிலை.

குறிப்பு : சொருப சமாதி—அகத்தில் அருளொளியைக் கண்டு அதில் நிலைத்து நிற்றல். ஒருவா சகசக்தில் ஒன்றி—இலகுவில் பொருந்தாத சகச சமாதியில் பொருந்தி. புறத்தில் விளங்கும் அருளொளியைக்கண்டு அதில் நிலைத்து நிற்றல் சகச சமாதியெனப்படும். சமாதியெனினும் நிட்டையெனினும் ஒக்கும்.

உருவருவ மோடிங் குபயமறி வண்மை
இருளொளியுஞ் சத்தசத்து மேஜை—பெருநிலைகள்
அல்லவா மென்பதற்கிங் காகு நமதுருவேல்
வல்லீர்காள் யாதிறையோ வஸ்து.

சுயஞ்சோதி யான்மவெனல் சோதிக்கில் உண்மை
அயலாகிர் நீருமிஹ் தாயின்—இயல்வல்லீர்
அன்னியஞ்சின் மாத்திரமா யானந்த மாவொளிவீர்
இன்னதுபோல் பாக்கியமெங் கில்.

குறிப்பு : இயல் வல்லீர் — ஆகமத்தில் வல்லவர்களே.

தன்னை யறியுந் தனக்கயலுந் தானரியுந்
என்ன மயறனையு மீங்ககற்றித்—தன்னந்
தனியா லோளிர்வதுவே சாற்றுபர ஞானம்
இவியநிலை யீதொப்ப தில்.

அறிவே யறக்கத்தி லானந்த மீதே
அறிவாம் விழிப்பிலிதை யாயார்—வெறியதனால்
ஆனந்த மேயறிவாம் அவ்வறிவே யானந்தம்
ஈன்தா எங்கே யிதில்.

குறிப்பு : சுழுத்தியில் அறிவு செயலற்று இருத்தலால்
ஆனந்தமாக விளங்குகின்றது. சாக்கிரத்தில் அவ்வறிவு செய
ஆடன் கூடியிருத்தலால் ஆனந்தம் விளங்குவதில்லை. சாக்
கிரத்தில் மனஞ் செயலற்றிருந்தால் அவ்வறிவே ஆனந்த
மாக விளங்கும். அவ்வானந்தமே அறிவாக விளங்குகிறது.
அறிவு வேறு ஆனந்தம் வேறென்று சொல்ல முடியாது.
தொழில் நிகழ்ச்சியால் இரண்டுபோற் ரேன்றுகிறது.
இருப்பது ஓரநிவே. அது ஆனந்தத்திற்குப் பேதமல்ல.

தானே யறிவாகுந் தானே சுகமாகுந்
தானன்றி யிவ்விரண்டுந் தானிலையால்—தானரிவா
நந்தமென்றார் முதன்நடோர் நண்ணுமுடி வாமொழியேன்
றெந்தை யடிதொழுதா விங்கு.

திரிபுடி பேதத்தைச் சேதிப்ப தெங்வன்
திரிபுடியின் ஞானமொன்றைச் சிந்தித்—திருக்கவே
யேனை யிரண்டு மெழின்ஞான மாய்விளக்கும்
ஏனைய முண்டா மினி.

குறிப்பு : திரிபுடி—காண்பான் (ஞாதுரு); காட்சி (ஞானம்); காட்சிப் பொருள் (ஞேயம்). ஞானமென்னுஞ் சயஞ்சோதியை நாடியது மயமாகச் சந்ததம் இருந்து பழ கில் காலக்கிரமத்தில் ஏனைய இரண்டும் (காண்பானும், காணப்படும் பொருளும்) சயஞ்சோதியாக விளங்கும். அணைத்துஞ் சயஞ்சோதியே யென்னும் அனுபூதியுண்டாகும்.

அறிவாக நின்று லயலெங்குங் கானு
அறிவாக் கரைக்கிலெதி ராமோ — பிறிதெல்லாம்
கானுத குற்றமே கண்டா ரதிவணங்கிக்
கானூர்க்குச் சொல்லாங் கடை.

அந்தர்முக நாட்டத் தறிவகண்ட மாவிளங்கும்
வந்த வடலளவா மற்றையர்க்குச் — சந்ததமுந்
தேசபரிச் சேதமிலை சிந்திக்கில் இவ்வறிவுக்
காசடைவ ரேலா தவர்.

குறிப்பு : அந்தர் முகநாட்டம்— உள்ளே நாடிப் பார்க்கும் பார்வை. அந்தர் முகநாட்டமுடையோருக்கு அறிவு அகண்டமாகப் பிரகாசிக்கும். பசிர்முக நாட்ட முடையோருக்கு அவர்கள் உடலளவாகக் (கண்டமாகக்) காணப்படும். ஆதலால் அறிவு தேசத்தினால் முடிவடையதல்ல. (பரிச்சேதம் — முடிவடையது) ஆசு—குற்றம்.

பரிச்சின்ன மில்லாப் பரஞ்சோதி யீதே
உரித்தெவர்க்கு மல்ல வணரத் — நரித்துவன்னே
காண்பார்க்கே யன்றிக் கவிஞரே யாயினுமென்
காண்டவமில் வரததினாற் கான்.

குறிப்பு : பரிச்சின்னம் எனினும் பரிச்சேதம் எனினும் ஒக்கும். காண் + தவம் = காண்டவம்.

தன்னை யயலாக்கித் தான்காண்டல் தன்னுலே
தன்னைத்தா னுள்ளபடி தான்காண்டல்—தன்னதன்றே
சித்துருவந் தானே சிறிதுமிதி லையமிலை
எத்தடையு மில்லாம லே.

சந்துசித் தேற்றதுபோல் தானின்ப மென்பதையும்
ஒத்துத் தெரித்தியெனி லோதுதும் யாம—பித்தகலத்
தானயலா நிற்பளவுந் தன்னின்ப மன்னியமாம்
தானுண்மை யாகிலின்பந் தான்.

சுகவடிவ மெல்லாஞ் சுகசா தனங்காண்
சுகவடிவஞ் சித்தே சயம்பிங்—சுகமமதை
யற்றறிவா ஞருக் கறிவே சுகபோகம்
மற்றையருக் கேதிவ் வகை.

குறிப்பு : சுகசாதனம்—சுகத்தை விளைவிக்குங் கருவி.
சித்தே சயம்பிங்கு சுகவடிவம்— சித்தே சயசொருபமாகிய
சுகவடிவம்.

அறிவின்ப மாயின் அயலின்ப மாக
அறிவேன் அலைவதெவில் அந்தோ—பிறிதாகத்
தன்னை அறிவதினாற் ருனரிவ தாவிளங்கிற்
பின்னைசகம் வேறே பிழை.

நாமே யறிவாகி ஞஞ்சச்சி தானந்தம்
நாமே யசத்தாதி நாமயங்கில்— நாமாரென்
ருன்னும் விசார மொழியாது நிற்றியேல்
தன்னந் தனியாவை தான்.

குறிப்பு : நாமயங்கில் நாமே யசத்தாதி—நாம் பொரு
ளல்வற்றை மெய்ப்பொருளாக்ககொண்டு மயங்கி னுல்
நாமே அசத்து, சடம், துக்கம் முதலியலையாக நிற்போம்.

வெளியுலகாக் காணின் வெளியிருளாத் தோன்றும்
வெளியை வெளியாக மெய்யாத—தெள்ந்துணர்ந்து
காணிற் சதாகாலங் கானு திருளௌங்குங்
கானுஞ் சயஞ்சோதி காண்.

இதுவேநஞ் சொந்தவரு வீதன்றிக் காணேம்
இதுவே சுருதியுத்திக் கேற்றல்—புதியதல
என்றும் பழமையதே யீதாக நீபழகில்
என்றங் கவலை யிலை.

அறிவிலே தோன்றி யறிவில் விளங்கி
அறிவில் மறையும் அனைத்தும்—அறிவன்றி
யில்லையெனக் காண்போர்க்கே யில்லை விழிப்புறக்கம்
இல்லையோ வேண்டியருக் கிங்கு.

காரணமுங் காரியமுங் காணுமற் போமளவும்
ஆரணத்துக் கொத்த வனுபவத்தாற்—பூரணத்தை
விட்டகலா தேயிருக்கில் வேற்று மையெல்லாமதுவாங்
கட்டந் தராதெதுவோ காண்.

ஓயாது தோற்றியனும் ஓயா திதுசெய்க
மாயா மயலெல்லா மாண்டிடுமே—நீயேகாண்
என்ன வவனு மிறைஞ்சிப் புகன்றிட்டான்
இன்னு மொருகுறையுண் டென்று.

உண்மைபோற் ரேற்று மூலகம் அறிவாக
உண்மையாக் காணுதென் னுத்திபோல்—உண்மையாக்
காண்பதறி வுக்கன்றே கண்டிருக்கில் அவ்வறிவைக்
காண்பதெங்கவி வ்வுலகங் காண்.

குறிப்பு : விசானைக்குமுன் உண்மையாகத் தோற்றும்
உலகம், விசாரணைக்கும்பின் அறிவு சொருபமாக விளங்
காதது என்ன காரணம்? உலகம் உண்மையாகத் தோற்று
வது அறிவுக்கல்லவா? அவ்வறிவைச் சந்ததங் கண்டு அது
மயமாகவேயிருந்தால் இவ்வுலகம் எங்கனம் விளங்கும்?
சாதலையின் மேலீட்டால் உலகமும் அறிவு மயமாகவே
விளங்கும்.

திரிபுடியுள் ஞானத்தைச் சிந்தித் திடுக
ஒருகற் பணியுமின்றி யொன்றுய்த—திரிபின்றி
நிற்குநிலை வாய்க்குமதால் நிர்விகற்புக் காசிக்கில்
கற்குநிலை வேறில்லை காண்.

என்று மொருபடித்தா யெல்விகற்ப மற்றதுவாய்
நின்று விழிதுயிலின் நீங்காது — ஒன்றுகில்
சிந்தைபயம் நானைந் திகிலைய மாருதல்
எந்தவிதத் தும்மில்லை யே.

ஏதேது கண்டாலு பேதேது வந்தாலும்
ஏதேது பந்தத் திருந்தாலும் — ஏதேதுந்
தானுகா வண்ணங் தனித்திருக்கக் கண்டுணர்க
ஞானுகா ரத்தநா நன்கு.

குறிப்பு : ஞானுகாரம் — ஞான சொருபம்
(ஆகாரம் — வடிவம்).

புத்தி விகற்பமதே பொய்மாயை யென்பதினாற்
புத்தி விகற்பமதைப் போக்கிடுக — சித்தங்
கலங்காமை தந்து கரையின்றி யின்பந்
துலங்குவதற் கையமைவன் சொல்.

எதிலுங் களிக்கா திருந்தறிவா நிற்று
பதியாதி சோதித்துப் பார்த்திங்—கதுவதுவாய்
ஆகாது நிற்றி யதுவேகாண் முத்திநிலை
மோகாதி போக்கும் முடிவு.

அறிவுதனு வாவளவு மன்னியமே யின்பம்
அறிவேநா னுயிடிலங் கப்பால் — அறிவின்பம்
என்னுந் துவித மிறந்தொளிரு நானெனலை
யுன்னுமுறை கண்டிங் குணர்.

குறிப்பு : நனு = உடம்பு, அறிவு தன்னை உடம்பு அள்
வாகக் காணும் வரைக்கும் இன்பம் அறிவுக்கு அன்னிய
மாகக் காணும், (அஃதாவது இன்பம் விடயவின்பமாகவே
தோன்றும்). அறிவு தன்னை ஆஸ்மாவின் யதார்த்த சொரு
பமாகக் காணில் (தன்னை அறியில்), அறிவு அன்னிய மில்
லாது இன்ப சொருபமாக விளங்கும். ஆதலால் அறிவே
ஆனந்தம்; ஆனந்தமே அறிவு. இரண்டும் ஒன்றெலாக் காண்
படுத துவித நாசம்.

அண்டபிண்டம் யாவும் அறிவாக் கரைதலினால்
அண்டபிண்டம் யாவும் மறிவுருவே—அண்டபிண்டம்
ஆவதுவே பந்தம் அழிவதுவே முத்திநெறி
ஆவதமு வல்ல வறிவு.

குறிப்பு : அண்டம் — உலகம். பிண்டம் — உடம்பு
மனம் அகண்டத்தில் நன்கு கரைந்து அறிவு சொருபமாக
விளங்கில் அண்டபிண்டம் யாவும் அறிவு சொருபமாகவே
விளங்கும். மனம் அண்டபிண்டமாய் நிற்கில் அதுவே பந்தம்;
அங்குனம் நிற்காது அகண்டத்தில் கரைதலே முத்திநெறி;
அதுவுக்கு அறிவு சொருபம் ஒரு காலத்தில் உண்டானதுமல்ல; ஒருக்காலத்தில் அழிவதுமல்ல; அஃதாவது அறிவுக்கு உற்பத்தி நாசம் கிடையாது. அது இருந்தபடியே
இருக்கின்றது.

ஆனதொன்று மில்லை யழிந்ததொன்று மில்லையெனக்
தானுணர்காட் சித்தெளிவே தானுகும்—எனமுரு
தென்று மொருபடித்தா மில்வறிவே நானுகில்
அன்றின்ப பேத மறும்.

குறிப்பு : உண்டானது ஒன்றுமில்லை, அழிந்தது ஒன்றுமில்லை. இங்குனம் கானும் ஞானக் காட்சியாகிய தெளிவே சிதாகாசமாகிய தானுகும். குறைவில்லாது என்றும் ஒரு தகையதாய் விளங்கும் இவ்வறிவு சொருபமே நான் என்பதற்குப் பொருளாய் விளங்கில் அன்றுதான் சிற்றின்பம் பேரின்பம் முதலிய பேதங்கள் யாவும் நீங்கும்.

அஸ்வவற்றை நானென்றும் அன்றென்றும் அஸ்வறிவே அஸ்வவே யுண்மையிலை ஆரோபம்—மெல்ல அறிவுருவைக் கண்டிடுக் கதுவாகின் இன்பம் பிறிதாகா யென்றும் பிறழ்ந்து.

குறிப்பு : இவை யுண்மை அல்ல, இவை ஆரோபம் எனக் கூட்டுக் கூரோபம்—கற்பணை.

சீவகாருண்ணிய விளக்கம்

வெளிமகத்தைக் கண்டுநிற்கில் வேறேங்கே ஞானம் வெறிமகத்தைக் கண்டுநிற்கில் வேறே—தெளிதில் மனநாசிக்கக் கற்பதிது மற்றவைக ளாமோ மனிதர்காள் என்னே வகை.

குறிப்பு : மகத்தாகிய ஆசாயத்தில் மனம் தியானத்தால் கரைந்து ஞானப்பிரகாசம் உதயமானால் மனே நாசம் உண்டாவதற்கு இதுவே இலகுவான சாதனையாகும். இதில் சந்தேகம் யாதிற்கு.

நிருக்குத்திரிசிய விவேகம்

வெளிமயமா முட்புறம்பை வேறாகக் காணில் வெளிமயக்கே யன்றியிலை வேறே—வெளிமயமும் இல்லை யறிவன்றி மீங்கிரண்டாக் காட்டவலார் இல்லையால் நாமென்றிரு.

குறிப்பு : அனுமுதல் மகத்திருக்கக் காணப்படுவன அனைத்தும் எங்குனம் வெளியையன்றி வேறாக இல்லையோ அங்குனமே அறிவையன்றி வெளியும் வேறாகவில்லை யெனப்பட்டது.

வெளியையே அகத்திலும் புறத்திலும் நீக்கமறப் பெற ரூள்ள அனைத்தையும் அவ்வெளிக்கண்ணியமாகக் காணில் அவை வெளியை யன்றித் தாமொரு முதலாகாமையால் உருவெளித் தோற்றும் போல்வதேயன்றி யதார்த்தமாகாவாம். அதுபோல அந்த வெளிமயமும் அறிவையன்றி வேறேரு முதலாகாமையாலும் அதனை முதலாக்கிய அறிவு இது, வெளி இது வென இரண்டாகக் காட்டிக் கூற வல்லார் இல்லாமையாலும் வேறாக வில்லவேயில்லை. இஃதன்றியும் நாமோ உணர்வு வடிவமாகையால், நம்மையன்றி அறிவு வேறேரு முதலாகாது. முதலாகாமையால் நம்மை அறிவே வடிவாகக் கண்டு அந்திலையில் நிடமாகச் சங்கற்பமற்று நிற்கவேண்டும்.

இதனால் உருவாய், அருவாய், உருவருவாய் நின்றும் நில்லாதது அறிவெனவும், அவ்வறிவே வடிவாய் அவ்வவ் வவத்தைக்கண் நின்று சுக்துக்கங்களைக் கண்டனுபவிப்பது நாமாகையால் நாமும் அறிவெனவுங் கண்டிருக்க வேண்டு மென்பது கருத்து.

வெளிளாளிய தாகி வெறுந்தெரிவாய் நிற்கும் தெளிவே யறிவென்னத் தேர்தற்—கொளிவிழியென் ரூர்வள் ஞவரும் அறிந்ததற்கு மாருகப் பார்ப்பார்க்கிங் கேன்வாய் பகர்.

குறிப்பு: வியாபக விளக்கமாயும், வெறுந் தெரிவ மயமாகியும் இருக்கின்ற களங்கரகிதமான சுத்த சைதன் வியமே அறிவென்று யாவருங் கண்டு தெளிதற்குத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ஞவருஞ் சிற்பிரகாசமே கண்ணுமெனக் கூறினார். (கண்—அறிவு) அங்கும் கூறியதை வாசித் துணர்ந்தும் அதற்குமாருங் ஞபமாகவேனும், அருபமாக வேலும் அதனைப் பாவித்துப் பார்க்கும் அவிவேகிகட்டு இங்கறிந்தாற் போலப் பேசும் வாயேன்? நீதானே இதனைச் சொல்லுதி.

வெறுஞ் சொல்லாற் பயனின்றென்பார் மாருகப் பார்ப்பார்க்கு இங்கு ஏன் வாய் என்றார் “ப்ரக்ஞா சொரு பமே சைதன்யம்” என்பது தோன்ற வெளிளாளியதாவி வெறுந் தெரிவாய் நிற்கும் தெளிவே அறிவெனப்பட்டது.

சீவகாருண்ணிய விளக்கம்

வெற்றவெளி நாமன்றே வெவ்வேறுக் கற்பித்துங் வெற்றவெளி யாவதெவன் மீண்டுமே—யற்றுணரா வென்போல் உயிர்காள் இனியுடலற் றேகமா வென்றே இருப்பம் இயைந்து.

குறிப்பு: வெற்றவெளி—சிதாகாசம் (ஞானாகாசம்). மீண்டும் வெற்ற வெளி யாவதெவன்—கற்பளை நீங் சி மீண்டுஞ் சிதாகாச சொருபமாது எப்படி? இவ்வட்டற்று

ஏகமாவென்றே இருப்பம்—அகண்டாகார விருத்தியால் தேகநாட்டம் ஒழிந்து, ஏக சொருபமாய் விளங்கும் அத் வைத நிலையை என்றுதான் அடைந்திருப்போம்.

தெரிவன்றி யெங்கே செகம்பா ழிரண்டுந் தெரிவாக நில்லாதென் சித்தம்—திரியாமல் ஜயோ வுயிர்காள் அறுதியிது வேறில்லை நையா திருக்க நமக்கு.

குறிப்பு: தெரிவு—அறிவு (உணர்வு). செகம்—உலகம் (பிரபஞ்சம்). பாழ்—ஆழ்ந்த நித்திரையில் (சமுத்தி யவஸ் கையில்) இருக்கும் பாழாகிய இருள். இதுவே காரண சரீரம். சித்தமானது சாக்கிரம் சொப்பனம் சமுத்தி அவஸ்ஸைமய மாகாது அறிவு சொருபமாய் நில்லாததிற்கு காரணம் யாது? நைதல்—துன்பப்படுதல். அறிவு சங்கற்பமற்றுத் தன்னிலையில் தரிபட்டு நிற்கின் இன்பம் தானுக வுதயமாகுமென் பது தாற்பரியம்.

உணர்வுதனைக் காணில் உயர்சோதி யாகும் உணர்வுநா மன்றே உயிர்காள்—உணர்வாக ஆகில் அயலே அறிவாக நிற்பமன்றே ஏகமெனல் தானு யிரும்.

குறிப்பு: உணர்வை யறிந்து அதுமயமாகச் சித்தம் நிற்கில் உலகுஞ் சயஞ்சோதியாகவே விளங்கும். அங்குனம் விளங்கில் காலக்கிரமத்தில் ஏகமாகிய பரிபூரண நிலையும் வாய்க்கும்.

உத்தமவாத நூல்

அல்லவல்ல வென்றேகும் ஆயுங்கால் நானெனைலை அல்லவெலை தீதுங்கை யாமென்று—நல்லவர்பால் தேர்ந்தக்கால் போகநிலை தேருமே தானுக சார்ந்தும்யின் தன்னிலையில் தான்.

குறிப்பு: நான் என்பது யாதென் அறிதற்கு தேகாதி தத்துவங்களை நெதிகளையுமிடத்து இதுவல்ல, இது வல்ல வென்றே செல்லும். ஞானனு பூதியுடைய தக்கோர்பால்

விசாரித்துத் தெளிந்த விடத்து ஆன்மாவின் நிசசொருபம் விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கியவிடத்துச் சங்கற்பமற நிற்கில் ஆனந்தநிலை நானுகவே உதயமாகும்.

(போகநிலை—சிவானந்த நிலை) சிவானந்த நிலை தனக்கு அன்னியமல்லாது விளங்கும்.

அறிவே சுயஞ்சோதி அற்பழும் வேறில்லை
அறிவுநாட் டத்தவர்கள் காரும்—பிறிதாகும்
அன்னியநாட் டத்தவர்க்கிங் காதலினுற் சித்துண்ணை
அன்னியமா நந்தமல் வாம்.

குறிப்பு : அறிவு நாட்டத்தில் அறிவு சுயஞ்சோதியாக விளங்கும். அச்சுயஞ்சோதிக்கு வேரூக அற்பழும் இல்லவே மில்லை. அன்னிய நாட்டத்தவர்க்கு (சட்டறிவுள்ளவர்க்கு) அறிவு சுயஞ்சோதியாகவெங்கும் விளங்காது. ஆதலால் அறிவு நாட்டத்திருந்து சங்கற்பமறில் ஆனந்தம் அறிவுக்கு அன்னியமாகாது தன்மயமாகவே விளங்கும்; அறிவே ஆனந்தம், ஆனந்தமே அறிவு, இரண்டு ஏகம்.

சுவானுபூதி விளக்கம்

உயிர்சுயஞ்சோதியென உண்மையாக காணில் மயல்ஜெத்தும் அக்கணமே மாயும்—பயகம்பன் ஆதியிலை யென்சொல்லன் ஆனந்தப் பேறதனை ஆதியந்த மற்ற நிலையால்.

குறிப்பு : மயல் — அஞ்ஞானம். பயகம்பன் — பயழும் நடுக்கமும்.

உத்தமவாத நூல்

அறிவுதனு வாவளவும் அன்னியமே இன்பம் அறிவேநா னுயிடிலங் கப்பால்—அறிவின்பம் என்னுந் துவித மிறந்தொளிரும் நானென்னை உன்னுமுறை கண்டின் ஞார்.

குறிப்பு : குனு—உடம்பு, உடம்பை நானென அப்மாவிக்கும் வரைக்கும் இன்பம் அன்னியமாகவே விளங்கும்.

கயஞ்சோதியே நானுகக் காணில் இன்பம் தன்மயமாகக் காணும்.

சுவானுபூதி விளக்கம்

சும்மா விருக்குஞ் சுயஞ்சோதி யேயன்றி அம்மா பிறிதொன் றஹித்திலனே—சும்மா பசுபதி பாசமெனல் பாரார் பிதற்றே நிசவடிவ மின்னதென நின்று.

குறிப்பு : பதி - ஈசவரன் (பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்பவன்) பசு—சீவன்; (தேகாதி தத்துவங்களை நான் அல் வது எனது என்று அபிமானிக்கும் உணர்வு சீவனெனப்படும்.) பாசம் — கட்டு (அஃதாவது மாண்யயும் அதன் செயலும்.) அஞ்ஞானம் தீங்கிய விடத்து கற்பனை கடந்த சுயஞ்சோதியே ஆன்மாவினது நிசசொருபம். அது என்றும் உள்ளது. (சத்து) அது தானுக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது (சித்து). வியட்டி உபாதி சமட்டி உபாதி ஆதிய விரண்டும் நீங்கிய விடத்து ஆன்மா வினது நிசவடிவும் ஈசவரனது நிசவடிவும் அபேதமாகக் காணப்படுக்காட்சியே கற்பனை கடந்த சோதி.

பார்ப்பாணப் பார்க்கிற பரஞ்சோதி யாளொளிரும் பார்க்கத் தெரியாதேற் பாழுலகாம்—தீர்க்கத் தெரிசனமுஞ் சித்திகஞுந் தீர்க்குமோ மாயைத் திரிபுதனை யாயாத் திசை.

குறிப்பு : பார்ப்பான் — (யாவற்றையும்) பார்க்கும் உணர்வு. அது ஆன்மாவினது நிசவடிவம். அதைச் சுற்குருவினது கிருபையால் விசாரித்தறியுமிடத்து பரஞ்சோதி யாக விளங்கும். அங்ஙனம் விசாரித்து அறியாவிடத்து சுத்திவெம் பதிப்சபாசப் பகுப்பாகவே விளங்கும்.

ஆயாத்திசை — விசாரணை செய்யாதவிடத்து; ஆன்மா வைப் பரஞ்சோதி வடிவமாக உள்ளும் புறம்பும் காணு விடத்து, சித்தம் உலக மயமாகவே நிற்கும். ஒளிரும் — பீரகாசிக்கும். திரிபு — விகாரம்.

சித்தப் பிராந்தி செகப்பிராந்தி யென்பவற்றுட்
சித்தப் பிராந்தி செனியாதேல்—மற்றைச்
செகப்பிராந்தி யென்செய்யுந் தீரா நிழலாய்
அகத்தொளியா நிற்கும் அமைந்து.

குறிப்பு : சித்தப் பிராந்தி—சித்தத்தின் மயக்கம்; அஃதாவது இல்லதை உள்ளதாகவும், உள்ளதை இல்லதாகவும் உணரும் மனதின் தருமம்.

செகப்பிராந்தி—பிரபஞ்சத்தை நிசமாய் இருப்பதாகக் கொண்டு விவகரிக்கிறும் மனத்தின் செயல். சித்தப்பிராந்தி உதியாவிடத்து உள்ளும் புறம்புஞ் சுயஞ்சோதியாய் விளங்கும். விளங்கிய விடத்துச் செகப்பிராந்தி நீங்கிப் பிரபஞ்ச மனத்தும் சுயஞ்சோதிமயமாய் விளங்கும்.

உடல்பந்தம் யோகம் உணர்வுபந்தம் ஞானம் தடையே தெதிர்மறையாச் சாற்றிற—கெடுவர் மனமடக்கல் யோகம் மயல்ருத்தல் ஞானம் பிணைப்பயனுண் டென்னல் பிழை.

குறிப்பு : பந்தம்—சம்பந்தம். மனம் உடல் சார்பாக நின்று இயற்றுஞ் சாதனை யோகத்தைச் சேர்ந்தது; மனம் மெய்யணர்வைச் சார்பாக நின்று இயற்றுஞ் சாதனை ஞானத்தைச் சேர்ந்தது.

மனதை அடக்க முயற்சி செய்தல் யோகமாக முடியும். யோகத்தில் மனதினது செயல் மிகவும் பிரிவித்தமாம். அஞ்சு ஞானத்தை நீக்கி துக்க நிலிர்த்தியையும் பரமானந்தப் பேறையும் தருவது மெய்ஞானம் ஒன்றேயாம். மனது செயலற்று இருத்தலே உண்மை ஞானத்துக்கு வழி.

ஆகாயம் போலும் அறிவாஞ் சிதாகாயம்
ஆகாய மாகார் அரிதெங்கே—போகார்
தனியறியச் சற்றுந் தடையிதுவே யன்றிப்
பிணையெங்கு மில்லை பிழை.

குறிப்பு : அறிவு சொருபமாக விளங்குஞ் சிதாகாயம் ஆகாயம் போல வியாபகமாக விருக்கிறது. அகண்ட பாவணியால் மனம் ஆகாயத்திற் கரைந்தால் அகண்ட சுயஞ்சோதி வெளியாகிறது. அச்சுயஞ்சோதியே ஆன்மாவின் நிசசொருபம். அகண்ட பாவணை செய்வது அரிதென்னில் தன்னை அறிவதுவும் அரிதாகும். தன்னை அறியாது இருப்பதுவே பெரும் பிழை; சுவானு பூதிக்குப் பெருந்தடை.

எல்லாம் அவன்செயலென் றெண்ணியும் அவ்வாறு நில்லாது தேகமதா நின்றுமன்று—பொல்லா மரணமுறிற் செய்வதெவன் மாண்டபின் ஆரோ உரமறிந்து நில்லா துறின்.

குறிப்பு : எல்லாச் செயலும் ஈசுவரன் செயலென்று என்னியும், அவ்வாறு திடமாகத் தேகாபிமானம் விட்டு நில்லாது, தேகநாட்டமரய் நின்று, உழன்று பொல்லாத மரணமடைந்தால் யார்தான் என்ன செய்வது! ஞானுகாயத்தை யறிந்து ஸ்திரமாக நில்லாவிடத்து, இறந்த பின்பு எப் பிறப்போ அறிகிலம். உரம—ஞானம்.

எத்தனைதான் கற்றாலும் ஏதுவித்தை தேர்ந்தாலும் பித்து மனமடங்கப் பெற்றதோ—சத்தலாத் தேக உறவைச் சிறிதும் விடாக்கண்ணே ஏகமாய் நிற்பதெவன் இங்கு.

குறிப்பு : சத்தலாத் தேக உறவைச் சிறிதும் விடாக்கண்ணே பித்து மனம் அடங்கப்பெற்றதோ வெனக் கூட்டுகே. வனிதாதிலிடய சுகத்தைத் தேடும் மனத்தின் சேட்டைகள் நீங்கி விட்டனவா? விடயபோக நுகர்ச்சியைச் சத்துவ குணமான மனதின் பிரயத்தனத்தினால் நீக்கினுவன்றி மனம் ஏக சொருபத்திற் கரையாதென்பது கருத்து.

சத்தலா (சத்து+அலா)—உண்மையல்லாத. தேகவறவு—தேகத்தை நானென்று நினைத்து வனிதாதி விடயபோக நுகர்ச்சியில் ஈடுபடும் தன்மை.

ஆகாயம் போல அறிவசையா தொன்றுபடிடற்
போகா மயலைத்தும் போகுமே— ஆகா
தரிதென்னின் உய்தல் அரிதன்றே யாரும்
ஒருவுதலென் ரேபிறவி யும்.

குறிப்பு: அறிவு ஆகாயம்போல அசையாது ஐக்கிய
நிலையை அடையின் எல்லாவித மயக்கங்களும் நீங்கிளிடும்.
அங்குமாதல் கஷ்டமென்றால் ஈடேறுவதும் அரிதாகும்;
பிறவியை விட்டு நீங்குவதும் எக்காலமோ? இல்லையென்பது
கருத்து. ஒருவுதல் — ஓழிதல்; நீங்குதல்.

அறிவுக் கறிவே அயலாகத் தோற்றும்
புறத்தகத்தும் வேறு பொருள்ளின்—றறிவோ
சுயஞ்சோதி மாருகத் தோற்றல் விகாரஞ்
சுயஞ்சோதி காணுத் துணிவு.

ஞானவொளி காணுதான் நானென்னிலக் காணுதான்
ஊனுடலே தானாக வற்றுழல்வன் — மானிடனுக்
கண்டு களிப்பதெவன் கற்றே மெனுஞ்செருக்கேன்
உண்டுகொலோ சற்று முனர்வு.

குறிப்பு: நானென்னிலை— ஆன்மாவின் நிசசொருபத்தை,
சீவகாருண்ணிய விளக்கம்

ஞானவின்னில் எங்கே நனுகும்பூ தாகாயம்
ஞானவின்னைய் எங்கெங்கும் நானுனேன்—சனப்
பிறப்புறுவ தெங்கே பினைவே றிடமில்
அறுத்தேன் பிறவி யகம்.

சோதியய லாகிற் சுகமும் அயலாகுஞ்
சோதியே யாவுமெனிற் சொல்லுதும்யாம் — ஒதுசுகம்
யாவுமெனல் என்செய்வேன் யாதியா தப்படியே
ஒவுத வின்றி யுறும்.

குறிப்பு : ஒவுதல் — நீங்குதல்

உத்தமவாதநால்

உருவமெலாம் உற்றுணரில் ஓயா வெளியாம்
அருவாம் வெளியில் அழுந்தித்— திரிபின்றி
ஆயுங்கால் சங்கற்ப மன்றி யிலையதனை
ஆயுங்கால் மெய்யுணர்வே யாம்.

குறிப்பு: ஓயாவெளியாம் — முடிவில்லாத ஆகாயமாம்.
திரிபு — விபரீதம்.

வேற்றுருவ மெல்லாம் வெளியதனிற் கற்பிதமே
வேற்றுருவ நோக்கால் விபரீதம்—நீத்து
வெளிநாட்ட மாகில் விபரீத மின்றி
எளிதிற் ககநிலையா மின்கு.

குறிப்பு: வேற்றுருவமெல்லாம் — (வெளியில் தோன்றும்)
நாமரூபமணைத்தும்: வேற்றுருவ நோக்கால் விபரீதம் — நாம
ரூபத்தைப் பொருளெனச் சுட்டிப்பார்க்குமிடத்து விளைவது
விபரீத வுணர்வு. ஒன்றை மற்றொரு நினைப்பது விபரீதம்;
அதாவது பொருள்லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளும்
நினைவு; கட்டையைக் கள்வனென நினைத்தல் போன்றது.

வெளிநாட்டஞ் சிந்தனையு மீக்கொள்ளக் கொள்ள
வெளியுருவாஞ் சிந்தனையு மீளா— தொளிமயமாய்
நின்றுசிதா னந்தமதாய் நீங்காச் சபாவமதாம்
என்றஞ் சிவோக மிது.

குறிப்பு: மீக்கொள்ளக் கொள்ள — மேலோங்க
மேலோங்க. சிதானந்தம் (சித் + ஆனந்தம்) — ஞானுனந்தம்;
சபாவம்— தனது நிஜவடிவம். சிவோகம் (சிவ: + அகம்) —
சிவோகபாவனை; அதாவது எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஞான
காசமே நான் என்னும் பாவனை.

மெய்யுணர்வை யுற்றுணரில் மேல்கீழோப் பின்றியே
ஐயந் திரிபின் நகன்றெளிரும் — பையப்
பழகப் பழகப் பறக்குந் துயர்கள்
பழயபற் ரேடே பணிந்து.

திருக்குதிரிசிய விவேகம்

நானுவ தேதென்று நாடுங்காற் சிற்சோதி
ஆனு வமிர்தால் அதுநானும் — ஆனுற்போல்
நானதுவா மென்னுற்றிலை நண்ணிற் பிரமயதாம்
ஆனதுவே முத்தியென்ப தாம்.

குறிப்பு : அது நான் என்னும் அனுபவநிலை வாய்க்கிற பிரஹ்மமாவதன்று; நான் அது என்னும் அனுபவநிலையும் வாய்க்க வேண்டுமெனக் கூறப்பட்டது.

யானெனப்படுவதியாது பொருளென நிட்டையிற் சிந்திக்குமிடத்து உதயமாவது சிற்பிரகாசமாகிய கெடாத ஞானமிர்தமாதலால் அதனைக் கண்டு கண்டு பழகப்பழக அதுநானுக (ஆன்மாவின் நிஜ சொருபமாக) விளங்கும். இங்ஙனம் அது நானுக விளங்கியதுபோல நான் அதுவாம் என்னும் அநுபவ நிலையும் பின்னர் வாய்க்கும். அங்ஙனம் வாய்க்குமாயின் அந்திலையதே பிரஹ்மமெனப் படுவதாம். அங்ஙனமாயதே நிரதிசயானந்த வாழ்வாம்: அந்திரதிசயானந்த வாழ்வாக விளங்குவதே முத்தியெனப்படுவதாம்.

சிற்பிரகாசம் விளங்குவது பொறிகரணங்கள் ஒடுங்கிய விடத்தாதலால் நிட்டையையும், முத்தியென்பதற்கு வேறு பொருள் இல்லாமையால் நிரதிசயானந்தத்தையும் வருவிக்கப்பட்டது. அது நானுகாவிடத்து நான் அதுவாகேன். நான் அதுவாகாவிடத்து, பிரஹ்மமென்பது நினைப்பு மாத்திரமாக வஞ்ச சொல்மாத்திரமாகவும் முடியும். முடியவே, நிரதிசயானந்த வாழ்வஞ்ச சொல்லானந்தமாக முடியும். முடியவே விடயானந்தப்பெருக்கே மேவிட்டுச் செனன மரணப் பிரவாகத்தில் அழுத்தும். ஆதவின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

உத்தமவாதநூல்

அதுநானென் ரூகு மனுபவமீ தூர
அதுநழுவி நானதுவா மப்பால் — எதுவுமல
தாக்கிமன வாக்குக் கடங்காது நிற்பதுதான்
ஆக நிலை முத்திமுடி வாம்.

சுவானுஷ்டுதி விளக்கம்

கடவளவாத் தோற்றுங் ககனம்போ வெங்கும் உடலவாத் தோற்று முயிர்தான்—கடவளிபோற் போக்குவரத் தில்லாப் பொருளதன்றே வான்மந்தை சாக்குறிப்ப தென்னே தவிர்ந்து.

குறிப்பு: கடம்—குடம். ககனம்—ஆகாயம். எங்கும் வியாபகமாய்க்கும் ஆகாயம் கடத்துக்குள் கடவளவாகத் தோன்றுகிறது. அதுபோல் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆன்மாவின் யதார்த்த சொல்லப் படுவதாகத் தோற்றுகிறது. உண்மையில் ஆன்மாவின் நிசசொருபம் போக்குவரவில் லாத ஆகாயம்போன்றது. அத்தகைய உண்மை நோக்கை விட்டு விட்டு இறப்பும் பிறப்பும் ஆன்மாவின் நிசசொருபத்துக்கு இருப்பதாக நினைப்பது மத்தீனம்.

அறிவென்னல் சோதி யறியாமை பாழே
பிறிதென்னல் யாவும் பிழையென— நறிவொளியை
மாருது கண்டிருக்கின் மாயா மயமெங்கே
யாருத் துயரே தவண்.

குறிப்பு: அறிவே சுயஞ்சோதி. யாவற்றையும் பிரகாசிப்பதுவும் அறிவே.

ஒளியே யிருளா மொளியன்றி யெங்கே
தெளிவே மருளாந் திரிபால் — ஒளியாகக்
கண்டிருக்கி வின்பக் கடவாவ தன்றியுண்டோ
அண்டபின்டப் பேத மவன்.

குறிப்பு: திரிபால் ஒளியே இருளாம், திரிபால் தெளிவே மருளாம் எனக் கூட்டுக்.

நினைவே யுலக நினைவொடுக்கத் தெங்கே
நினைவேநீ நானுக நிற்க — நினைவோ
சுயஞ்சோதி லேசந் துணிந்தார் பிழைத்தார்
மயங்கினார் கெட்டார் வலிந்து.

திணைபா விடமெங்கே தீரத் தெளியின்
இனையிலறி வன்றியெங்கே யெங்குந்—துணிபிதுவே
வேதாந்த மொன்றென்னல் வேறில்லை யீதாகும்
நாதாந்த முங்கழன்ற நாள்.

அகம்புற மில்லா வறிவிலக்கு வாய்க்கிள்
அகமமதை யெங்கே யனுகும்—இகலா
அகம்புற முள்ளவரு வாகலக்கு வாய்க்கிள்
அகமமதை யெங்கே யறும்.

சிற்சோதி யன்றித் திரிபுட்டா னின்றெனலைச்
சிற்சோதி காணிற் நெரியுமே—சிற்சோதி
ஒன்றுமல பல்லவல வுள்ளதல வில்லதல
வென்று மொருதகைத்த தே.

எவ்வயிருஞ் சிற்சோதி யேகவெளி யாயிருக்க
யெவ்விதத்தா ஸங்கியத்தை யானேனதென—தெவ்விடத்துங்
கண்டு களிப்பதெவன் கற்றேரு மற்றேரு
முண்டுகொலோ வாய்தவின்க னுற்று.

உருவக் கதையே யுரைக்குமெவர் வேதம்
அருவக் கதையெங் கறியேம்—உருவரும்
போதமன்றி யில்லையப் போதநா னன்றியிலை
யேதுளது நானன்றி யிங்கு.

குறிப்பு: உருவத்தையும் அருவத்தையும் அறிவது
ஞானம்; ஆதலால் ஞானமன்றி உருவமும் அருவமும்
இல்லவேயில்லை. அந்த ஞானமும் ஆன்மாவின்
யதார்த்த சொருபமாகிய என்னைவிட இல்லை. ஆதலால்
வியாபக விளக்கமாகிய என்னைவிட ஏது பொருள் இங்கு
உண்டு.

அகவிருளைக் காண்பார் அகவொளியைக் காணுர்
அகவொளியைக் காண்ப தருமை—அகவொளியே
முத்திக்கு வித்து முறையிட்டனும் வேறின்றி
யுத்திக்கு மொத்தே யறும்.

குறிப்பு: அகவிருள்—உள்ளே இருக்கும் பாழ் (அஞ்ஞானம்). அகவொளி—உள்ளொளி (ஆன்மாவின் நிச்சொருபம்).

பார்ப்பானைப் பாராத பார்வை பிறவிதருந்
தீர்ப்பிதபோற் சத்தியமாந் தீர்ப்பில்லை—பார்க்குங்கால்
எங்கிருந்து வந்தோம் இனிப்போ மிடமெங்கே
தங்கு முடலவே தான்.

குறிப்பு: பார்ப்பான்—யாவற்றையும் பார்க்கும் அறி
வாகிய சுயஞ்சோதி. தான் தங்கும் உடலை—ஆன்மா
இந்த உடல் அல்ல.

மயல்பிறந்த தெங்கே மதியிடத்த தன்றே
மயனிலிர் த்தி யெங்கே மதியில்—துயரை
விளைப்பதுவும் நம்மாலே மீண்டுமீண்ட டென்றுங்
களைதலும் நம்முயல்வே காண்.

அனுபூதி யென்னு மரியநிலை வாய்க்கத்
தனுவறிவே தானுகத் தன்னிற—பினமின்றி
யென்று மொருதகைத்தா யேக வெளியொளியாய்
நின்றுதனிக் காண்பார் நிலை.

குறிப்பு: தனுவறிவே தானுக—தேகத்தை அபிமானித்த
தெந்த அறிவோ (சிவன்) அந்த அறிவே அகண்டமாகித்
தேகாதி அபிமானமற்று
தன்னிற பினமின்றி—தானுகிய அகண்டத்துக்குப் பின்ன
மில்லாது. பினமின்றி (இடைக்குறை.)—பின்னமில்லாது.

பின்வரும் பாக்கள் தாயுமான சுமாமிகள் பாடலிலிருந்து தெரிவி செய்யப்பட்டன

நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின்அகம் என்பார்
நிற்குமிட மேயருளாம் நிட்டை யருளோட்டும்
தனையென்று மறந்திருப்ப அருள்வடிவா னதுமேல்
தட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த இன்பமெனும் நிலையம்
பெற்றுரே பிறவாமை பெற்றூர்மற் றுந்தான்
மனையென்றும் மகவென்றுஞ் சுற்றமென்றும் அசுத்த
வாதனையாம் ஆசையொழி மன்னெருசொற் கொண்டே

குறிப்பு: ஞானசாதகன் சாதனை செய்யும் பொழுது எவ்வித சங்கற்பழும் இல்லாதிருக்கும் அந்நிலையே அகமா கிய ஆன்ம நிலையாகும். அந்நிலையில் சங்கற்பமற நின்றால் அதுவே அருள் நிட்டையாகும். அங்ஙனம் நிற்கில் திருவருட் பிரகாசம் பொருந்தும், தேகாதி தத்துவக் குழாங்களை மறந்திருப்பின் திருவருட் பிரகாசமானது வர சர மேலோங்கி மூடும், இன்பம் தன்மயமாக விளங்கும், அந்த இன்பமே சிவம், அதைவிட வேறொன்றுமில்லை. அந்த இன்ப நிலையை யார் பெறுகிறூர்களோ அவர்களுக்கே இனிப் பிறப்பில்லை.

ஞானசாரியனுடைய மோன மொழியைக்கொண்டு, விடென்றும், புதல்வர்களென்றும், உறவினரென்றும் சொல் லப்பட்ட அசுத்த வாசனை யென்கிற பற்றை நீக்கிலீடு. (ஒரு-ஒப்பற்ற) அகமென்பது நான். நானென்பதன் யதார்த்த வடிவம் ஆன்மசொருபம். ஆன்ம சொருபத்தை, தேகாதி தத்துவங்களை நேதிகளைந்தே, ஞானசாரியனது கிருபையால் அறிதல் வேண்டும்.

ஆன்மாவின் நிசசொருபம் உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும். அது சிவத்துக்கு அன்னியமல்ல. உபாதி காரண மாகப் பேதந்தோன்றுவதே யன்றி சொருபத்தால் சுற்றே னும் பேதமில்லை.

திருவருட் பிரகாச மெனினும், ஞானப் பிரகாசமெனி னும், சுத்தவறிவெனினும், சேதனமெனினும் ஒக்கும்.

ஒருமொழியே பலமொழிக்கும் இடங்கொடுக்கும் அந்த ஒருமொழியே மலமொழிக்கும் ஒழிக்குமென மொழிந்த ஒருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொங்குங் கண்டாய் கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ரூக்கக் கரும்பஸை சொற்கொடுலைக் காட்டவுக் கண்டனைமேல் தருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத் தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே.

குறிப்பு: மோனத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லே பல சொற்களுக்கும் இடங்கொடுக்கும். அந்தவொரு சொல்லே மலங்களைப் போக்கும் போக்கும் எனச் சொன்ன ஆசாரிய வசனமே மலைக்குறி போல்வது. மற்றைய வாசகங்கள் எல்லாம் வீடுவகுத்துக் கொள்ளாமல் சொக்கட்டான் ஆடுவதற்கு ஒக்கும். பிறவிக்கு ஏதுவாகிய உபதேசமொழி உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதல்ல. கரும்பை யொத்தது போல ருசிக் கும்படி உனதுயதார்த்த சொருபத்தைக் காண்பிக்க நீயத ணைக்கண்டாய். இதற்குமேலான உபதேசமில்லை; ஆதலால் உன்னைவிட்டு நீங்காது அபேதமாயிருக்கும் தற்பர சொருபமாகவும், இன்பத்தைத் தரும் பொற் சபையாகிய சிதாகாசமாகவும் என்றும் நிற்கக் கடவாய்.

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்

நேயவருண் மெய்யன்றே நிலையதா நிற்கக் கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடம் கற்றநெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று சொல்லாவே பயனில்லை சொன்னுடிவைத் தானே தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றேட்டது பற்றானில் எல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிந் இராப்பகலில் ஸாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே.

குறிப்பு: நிலைத்திராத சரீரம் நிலைத்திராதென்று பார்த்தாய், (சீவர்கள்மேல்) கிருபையுள்ள திருவருளானது உண்மையால்வா? அத்திருவருளே யிடமாகக் கொண்டு அதில் மனம்படிந்து நிற்கக் கல்லாமல் வேறுதிய கல்விகளை ஏன் கற்றாய்? நீ சற்ற கல்வியெல்லாம் மூடத்தனத்துக்கு ஏதுவே; ஆனால் கற்றதெல்லாம் மூடமென்றே தெரிந்து கொண்டாயுமில்லை. வெறுஞ் சொற்களாலே பிரயோசனமில்லை, சொற்களின் முடிவையே தொடர்ந்து பிடி. குரங்குபோலப் பிடித்தனதேயே நழுவளிடாது பற்றுக்கொண்டு நிலைத்திடு. அதன் பிறகு இராப்பகலற்ற விடமே எமக்கு இடமாவதென்றுவர்ந்து (அவ்வனுபவ விசேடத்தை) யாவருமுணருமாறு, நீ வாயாகிய பறையைக் கொண்டு சாற்றி அறிவி! இராப்பகல் இல்லாவிடமாவது சகல கேவலமற்ற விடம். இரவு-கேவல நிலை (சுழுத்தியவஸ்தை), பகல்—சகலத்திலை (சாக்கிரமும் சொப்பனமும்).

முன்னிலைச் கட்டொழி நெஞ்சேநின்
போதம் முளைக்கிலையோ
பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங்கண்
டாயிந்தப் பேய்த்தனமேன்
தன்னிலை யேநில்லு நானே
தனிச்சச்சி தானந்தமாம்
நன்னிலை வாய்க்குமென் சித்தியுங்
கானும் நமதல்லவே.

குறிப்பு: மனமே! சுட்டிப்பார்க்குந் தொழிலை விட்டு விடு. அதாற் சீவபோதம் உண்டாகும். அகண்ட நிலையிலே சங்கற்பமற நிற்பாய். ஒப்பற்ற சச்சிதானந்த நிலை வாய்க்கும்.

இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழிச் செல்லாமை நல்லோர் திறங்காண் பராபரமே.

குறிப்பு: அழிதற் பாலனவாகிய காரியத்தை யிச்சித்து மனம்போலவழியே போகாதிருத்தல் நல்லோர்களுடைய திறமை யென்று கூறவேண்டும்.

பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனைநின் மெய்யருளின் மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே.

குறிப்பு: புலைச்சேரிக்கு ஒப்பாகிய பொய்யுலக வாழ்க்கையால் உண்டான வாசனையானது தேவீரது மெய்யாகிய திருவருட் கடலில் மூழ்கினால் நீங்கிவிடும்.

வெய்யபுலி பார்த்து விழித்திருந்த அல்லறத் துய்ய வருளிற் ருயிலுநா ஸெந்தாளோ.

குறிப்பு: கொடிய உலகின் மாயா போகங்களை உண்மையெனக் கருதிப் பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்த துன்பமொழியப் பரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளில் ஆனந்த நித்திரை செய்யும் நாள் எந்த நாளோ!

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சம்மா விருப்பதற்கே அல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே.

குறிப்பு: சொல்லாலேயும் அச்சொல்லின் பொருளாலே யும் விவகரிப்பதை விட்டுவிட்டுச் சங்கற்பமற வாழ்வதற்கு எப்பொழுதும் எனக்கு விருப்பம் பராபரமே.

அடிமுடிகாட்டாத சுத்த அம்பரமாஞ் சோதிக் கடுவெளிவந் தென்னைக் கலக்குநா ஸெந்தாளோ!

குறிப்பு: தோற்றம் ஈறில்லாத பரிசுத்தமான சிதாகாயமாகும் அருட் சோதியான பரவெளி வந்து என்னைக் கலக்கு நாள் எந்த நாளோ!

எங்கெங்கும் பார்த்தாலும் இன்புருவாய் நீக்கமின்றித் தங்கும் தனிப்பொருளைச் சாருநா ஸெந்தாளோ.

குறிப்பு: (சுட்டாது) எந்தெந்த விடங்களைப் பார்த்தாலும் ஆனந்தமயமாய் நீக்கமில்லாது விளங்கும் ஒப்பற்ற பரம்பொருளை அடையுநாள் எந்த நாளோ!

பின்வரும் பாக்கள் வேதாந்த ரூளாமணி யென்னும் நூலிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டன.

திருக்குவிவேகம் அவதாரிகை

திருக்கு (அறிவு) விவேகத்தின்கண் விளம்பும் பிரம் சுபாவமான திருக்குவின் ஆதாரமாகிய சிற் சொல்ப மொன்றே யன்றி வேறின்றென இச்செய்யுளில் உவமான பூருவக்மாகச் சுவகதாதிபேதம் பிரமத்திற்கின்றென்பதை யுணர்த்துகின்றார்.

திருந்தியவே தாந்தநூ யெம்புறுவ திருக்குத்

திரிசியமென் றிருபொருளங் கவற்றின்முதற் றிருக்கின் வரைந்திடுவ சுவகதந்தன் சாதிவிசா திகளாம்

மற்றவைழுன் றினுக்குமுதா ரணமுறையே மொழியின் விரிந்தநிழ றருநெடுப்பும் பணமரமொன் றிக்கு

மிஞ்சிறினங்கள் புக்குமுகத் துழுதுபெரு குறுதேன் அருந்துநறு மலர்முதலா யினவும்வே றுள்ள

ஆணிமரமுங் கனமுதலா யினவும்போ ஸாமால்,

(இ—ள்) திருந்திய வேதாந்தநூல் — சுத்தமான வேதாந்த சாஸ்திரங்களால்; இயம்புறுவ திருக்கு திரிசியமென்று—சொல்லப்படுவன் திருக்கென்றும் திரிசியமென்றும்; இருபொருள்—இரண்டு பொருள்களாம்; அங்கவற்றின் முதல் திருக்கின் வரைந்திடுவ—அவைகளின் முறக்கறிய காண்பானுகிய சித்தினுக்கு நீக்கப்படுவனவாவன; சுவகதம்—சுவகதமும்; தன்சாதி—சுசாதியும்; விசாதிகளாம்—விசாதியுமாம்; அவை மூன்றினுக்கும்—அம் மூன்றிற்கும், உதாரணம் முறையே மொழியின்—உவமானங்கள் கிரமமாகச் சொல்லின்; விரிந்தநிழல் தரும்—பரந்தநிழலைக் கொடுக்கின்ற; நெடும் பூம்பணை—நீண்ட அழிய கிளைகளையடைய; மரமொன்றிற்கு—ஓர் விருட்சத்திற்கு; மிஞ்சிறினங்கள்—வண்டின் கூட்டங்கள்; புக்கு முகந்துமுது—

புகுந்து இதழ் மு சங்க ஜோக் காலாற் கிள்று; பெருகுறுதேனருந்தும்—அதனாற் பெருகப்பட்ட தேஜை யுண்ணும்படியான: நறுமவர் முதலாயினவும்—வாசனையுள்ள புட்பாதிகளும்; வேறுள்ள அணிமரமும்—அம்மரத்திற்கு வேறூயுள்ள அழிய விருட்சமும்; கன் முதலாயினவும் போலாம்—அம்மரத்திற்குப் பேதமாயுள்ள கல் முதலியவைகளும் போலாம்.

“மலர் முதலாயினவும்” என்றமையின் பத்திரபலாதி களும், கன்முதலாயினவும் என்றமையின் கடபடாதிகளையுங் கொள்க. காண்பானுகிய சித்தைந் திருக்கெனவும், காணப்படு மாயா காரியமாகிய சடத்தைத் திரிசியமெனவுங் கூறினார்.

சுவகதமாவது:— சுவ—தன்னிடத்தில், கதம்—நீங்காது பற்றல், எவ்வே ஒன்றிற் தோன்றி யதைநீங்காது பலதன்மையாயிருத்தலாம். தன்சாதி—சுசாதி; அஃதாவது தல்ஜைப்போல மற்றென்றிருந்தல், விசாதியாவது:— வீ—நீக்கம், சாதி—அம்சம்; எனவே தனக்கு மாருக மற்றென்றிருத்தலாம். சுவகதத்திற்கு மரத்தையும் அதிற்றேன்றிய கிளைபத்திர புட்பபலாதிகளையும்; சுசாதிக்கு அம்மரத்திற்கு அதுபோல வேறூயுள்ள மரத்தையும்; விசாதிக்கு அம்மரத்திற்கு மாருயுள்ள கல்லையும் உவமித்து இம்மூன்றுஞ் சுயஞ் சித்திற்கின்றென்பதை யிங்கு திருக்குவின்மேல் வைத்துக் கூறினார்.

திருக்கு—சுயஞ்சோதியாகிய அறிவு; திருசியம்—திருக்கு வினால் அறியப்படும் சடப் பொருள்கள், மாமரத்திற்கு மாமரஞ் சுசாதி. மாமரத்திற்குப் புளியமரம், கல் முதலியன விசாதி; மாமரத்திற்கு அதன் கிளையும், புட்பாதிகளும் சுவகதம்.

அவதாரிகை

இச் செய்யுளில் முன்கூறிய உவமானப்படி பிரமத்திற்குச் சுவகதாதிபேதம் மூன்றும் இல்லையென்பதற்கு உவமேயும் உணர்த்துகின்றார்.

நிரவயவ மாதலினானுஞ் சத்து வேறு
நிகழாமை யானுமிறை தனக்குமுத னடுவின்
ரெருவறுக விவ்வுலக காரணமா மாயை
யுன்மையினு விறுதியதி வென்பதென்கொ வென்னில்
வரைவுதரு சித்திரிகன் சித்திரசந் தியைப்போன்
மாயையுஞ்சின் மாத்திரமாம் பிரமத்தின் வேரூத்
தெரிவதிலா மையினென்றஞ் சச்சிதா னந்த
சிவத்தினுக்கு விசாதியிலை யென்றுணர்க தெரிந்தே.

(இ—ள்) நிரவயவ மாதலினானும்—அவயவமின்மையி
னானும்; சத்து வேறு நிகழாமையானும்—சத்தைப் போல
மற்றோர் சத்து விளங்காமையினானும்; இறைதனக்கு—பிர
மத்திற்கு; முதல் நடுவின் ரெருவறுக—முதலிற் கூறிய கல
கதறும், இடையிற் கூறிய சுசாதியும் ஆகிய விரண்டும்
இல்லையென நீக்குவாயாக; இவ்வுலக காரணமாம் மாயை—
இச் சகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையென்பது; உண்
மையினால்—உண்மையாக இருத்தலால்; இருதியது இல்
வெனப்படுவதென்கொல்வென்வில்—முடிவிலுள்ள விசா
தியை இல்லை யென்பது எங்களுமெனின்; வரைவுதரு சித்
திரிகன் சித்திர சத்தியைப்போல்—எழுதா நின்ற சித்திரக்
காரனது சித்திரமமைக்கின்ற சக்தி அவனிலும் வேரூதக்
காணுமைபோல; மாயையும் சின்மாத்திரமாம் பிரமத்தின்
வேரூத் தெரிவதிலாமையின்—மாயா சத்தியும் சைதன்னிய
மான பிரமத்திற்கு வேரூதக் தோன்றுமையின்; என்றஞ்
சச்சிதானந்த சிவத்தினுக்கு—எப்போதுஞ் சச்சிதானந்த சொலு
பொய்யாகிய பிரமத்திற்கு; விசாடியில்லையென்று—விசாடி
பேதமில்லையென; உணர்க தெரிந்து—நன்று யுணர்ந்
தற்வாயாக.

பிரமத்திற்குச் சித்திரிகணியும் மாயைக்குச் சித்திர
சத்தியையும் உவமித்தார்.

அவதாரிகை

இச் செய்யுளில் முற்கூறிய உவமேயத்திற் குறுதியாக
யசர்வேத மகாவாக்கியார்த்தத்தினால் அத்துவிதப் பிரமத்
திற்குச் சுவகதாதி பேதமின்றென்பதை யுணர்த்துகிறோர்.

சுருதியினுள் ஏகமே வாத்துவித மென்னாஞ்

சொற்கிடையுள் ஏகமெனாஞ் சொல்லதனுக் கயிக்கம்
அரிதிலுணர் ஏவவென்னு யிடைச் சொற்குத் தேற்றம்

அத்துவித மெனுமொழிக்குத் துவிதவிலக் காகக்
கருதுபொருள் வருதவினால் இம்முறையே மாயா
கற்பலைகள் கடந்துநிர வயமாகி யென்றுந்
திரிதவிலசின் மயமாகு மொருபிரமந் தனக்குத்
தெரித்தசுவ கதமுதலா யினமுன்று மிலையே.

(இ—ள்) சுருதியினுள்—யசர்வேதத்தினுள்; ஏகமே
வாத்து விதமெனும்—ஏகம்ஏவ அத்துவிதம் என்கின்ற;
சொற்கிடையுள்—வாக்கியத்திற்குள்; ஏகமெனும்—ஏகமென்
கின்ற; சொல்லதனுக்கு—சொல்லினுக்கு; அயிக்கம்—ஐக்
கியழும்; அரிதிலுணர் ஏவ வென்னும்—அருபையா யுணரப்
பட்ட ஏவவென்கின்ற; இடைச் சொற்குத் தேற்றம்—
இடைச் சொல்லிற்குத் தேற்றமும்; அத் து வி த மெனு
மொழிக்கு துவித விலக்காக—அத்துவித மென்கின்ற
சொல்லிற்கு துவித நீக்கமுமாக; கருது பொருள் வருதவினால்—
இந்திக்கப்பட்ட அருத்தம் வருகின்றதனால்; இம்
முறையே மாயாகற்பலைகள் கடந்து—இம் முறைமைப்ப
டியே மாயாகற்பலைகள் நீங்கி; நிரவயமாகி என்றுந் திரி
தவில்—அவயவமின்றுய எப்பொழுதும் மாறுபடாத; சின்
மயமாகும் ஒரு பிரமந்தனக்கு—சின்மயமாய் விளங்கும் ஒப்
பற்ற பிரமத்திற்கு; தெரித்த சுவகத முதலாயின மூன்றும்
இலையே—முற்கூறிய சுவகதாதிய மூன்று பேதங்களும் என்
றும் இல்லை.

அவதாரிகை

இச் செய்யுளில் முன்னிச் சயித்த பிரம சொலுபத்
தைத் தரிசிப்பரன் கருதி அதன் கண் கற்பண்யாகத்
தோற்றிய ஆரோபமும், அது நீக்கிய விடத் துள்ள யதார்
த்தைத் தெரிவித்தற் கேதுவான மூன்றிலக்கண
நாமமும் உணர்த்துகின்றார்.

அத்தியா ரோபம் வாதமென விரண்டா
யறைகுவர்கற் பிதமத்தி யாரோப முள்ள
சத்தியூ டிலாதவிர சிதம்விழைத்தல் போலச்
சொற்பிரம சுத்தினிலா வலகதுகற் பித்தல்
எத்திதுதான் வெள்ளியுதின் றிப்பியெனல் போலோர்ந்
திறைமெய்பொய் யுலகமெனத் தெளிதலப வாதம்
மெய்தபொரு ஸறியுமிலக் கணமூன்றும் அவைதாம்
விளங்கத்து வாவிருக்கி தடத்தமொடு சொருபம்.

(இ—ங்) அந்தியாரோபம் அபவாதமென இரண்டாய்
அறைகுவர்—அத்தியாரோபமும் அபவாதமுமென இருவித
மாக சுத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்; கற்பிதம் அத்தியா
ரோபம்—கற்பிதமாகிய அத்தியாரோபமானது; உள்ள
சுத்தியூடு இலாத இருகிதம் விளைத்தல்போல—உள்ளதான்
விளிஞ்சலினிடத்தில் இல்லாத வெள்ளியை கற்பித்தல்
போல; சொற்பிரமசுத்தின் இலாவுலகது கற்பித்தல்—
சொல்லா நின்ற உள்ளதான் பிரமத்தினிடத்தில் இல்லாத
சுத்ததை உண்டெனக் கற்பித்துச் சொல்லுதலாம்; அபவா
தம் எத்திது வெள்ளியது இன்று இப்பியெனல்போல்—
அபவாதமானது இஃது எத்தன்மைத்தெனில் பிராந்தி
யாய்த் தோற்றிய இருகிதம் யதார்த்தமாகவில்லை, இருக்
கிள்றது சிப்பியேயென்று உணர்தல்போல; ஓர்ந்து இறை
மெய் பொய் உலகமெனத் தெளிதல்—விசாரித்து பிரமஞ்
சுத்தியம், சகம் மித்தையென்று தெளிவதாம்; மெய்தத்
பொருள் அறியும் இலக்கவை மூன்றும்—உண்மையான
பிரமவஸ்துவை அறிதற்கேதுவாயுள்ள இலக்கணங்கள் மூன்று
விதமாய்; அவை விளங்கு அதற்குவாவிருத்தி
தடத்தமொடு சொருபம்—அவையாவன விளங்காதின்ற
அத்துவாவிருத்தி லட்சணமும் தடத்த லட்சணமுப்
சொருப லட்சணமுமாய்.

வடநூலார் அதிகதம் ஆரோபம்=அத்தியாரோபம்
எனவும்; அபகதம் வாதம்=அபவாதமெனவுங் கூறுவர்.

பிரமத்திற் சகசீவபரந் தோற்றுங் கற்பணையும் அக்
கற்பணைகளை நீக்கும் முறையுந் தெரிவித்ததாம்.

அதத்துவாவிருத்தி லட்சணம் தடத்த லட்சணம்
சொருப லட்சணம் ஆகிய மூன்றையும் இப் புத்தகத்தில்
16-ம் 17-ம் பக்கங்களிற் காணக.

நான்புமிகள் ஏழு

(1) சுபேச்சை (2) விசாரணை (3) தநுமாநசி (4) சுந்
துவாபத்தி (5) அசம்சத்தி (6) பதார்த்தாபாவணை (7) துரியம்
(துரியத்தைத் துரிய காமியம் என்றஞ் சொல்வார்கள்),
ஞதற் பூமி: சுபேச்சை.

(1) ஆத்மாவை அறியவேண்டுமென்று உண்டாகும் தீவிர
இச்சையே சுபேச்சையாம். சுப + இச்சை என்பது
சுபேச்சை யென்பதாயிற்று. அதன் பொருள் நன்மையை
விரும்புதலென்பதாம்.

இரண்டாம் பூமி: விசாரணை.

(2) ஆத்மாவை அறியவேண்டும் தீவிர இச்சையால்,
சுற்குருவை அடைந்து விதிப்படி வணங்கி, அவர்வாயிலாகச் சீவப்பிரஹமங்களின் அபேதத்தை உணர்த்தும்
வேதாந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, அதன் பொருள்
மனத்தில் நன்றாய் பதியும் நிமித்தம் அதனை யுத்தி,
தருக்க அனுமானங்களால் மனன் ஆராய்ச்சி செய்தல்
விசாரணையாம்.

மூன்றாம் பூமி: தநுமாநசி.

(3) சொருப சாட்சாத் காரத்தின் (நேரே தரிசித்தலின்)
பொருட்டு கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் வாயிலாக
பசிர்முகப்பட்ட மனம் அந்தர்முகத்தன்மை யடைதல்
தநுமாநசியாம். அது சூக்குமத்தன்மை அடைந்த மனத்

இற்குத் தநுமாநசியென்று பெயராம். தநுமாநசியெனி
னும் சித்தம் சிறுகல் எனினும் ஒக்கும்,

நான்காம் பூமி: சத்துவாபத்தி.

- (4) கேட்டல், நிந்துத்தல், தெளிதல் ஆகிய இவற்றின் வளி
யால் சித்தத்தில் மெய்யணர்வு உதித்தல் சத்துவாபத்தி
யாம். சத்துவத்தியென்பது சத்துவாபத்தி என்ப
தாயிற்று. சத்துவம் என்பதின் பொருள் சொருப
சத்தை; அபத்தி யென்பதன் பொருள் அடைவு.
(சத்தை-இருப்பு) உண்மை நிலை மருவுதலெனினும்,
சொருப சத்தையின் அடைவு எனினும், சத்துவாபத்தி
யெனினும் ஒக்கும்.

ஐந்தாம் பூமி: அசம்சத்தி.

- (5) உண்மைப் பொருளில் மனமுறைந்து அறிவு மாத்திர
மாய் நின்று யானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்
கள் நீங்குதல். சம்சத்தி - (தேகாதியின்) சம்பந்தமாம்.
அஃ டின்மை அசம்சத்தியாம். அசங்கமெனினும், அயற்
சங்கமறல் எனினும், அசம்சத்தியெனினும் ஒக்கும்.

ஆரும் பூமி: பதார்த்தாபாவனை.

- (6) விடய வாசகை அனைத்தும் நீங்கி சகல பதார்த்தங்களும்
சின்மாத்திரமாய் விளங்குமிடத்து திரிபுடி நீங்கி பரமா
னத்தம் மேலோங்கி நிற்கும். இந்திலை பதார்த்தாபா
வனையாம்.

பதார்த்த + அபாவனை என்பது பதார்த்தாபாவனை
என்பதாயிற்று. பதார்த்தம்-பொருள்: அபாவம்
இன்மை. உள்ளும் புறமும் இருக்கும் பொருள்களின்
வாசகையொழிதல். பதார்த்த நினைவொழிதலெனி
னும், பதார்த்தா பாவனையெனினும் ஒக்கும்.

ஏழாம் பூமி: துரியம்.

- (7) வஸ்து நிலை யிருந்தபடியிருந்த மவுன சுபாவம் துரிய
மாகும். இச் சுபாவமே மகா மெளன் மெனப்படும்.

இவ் வேறுபூமிகளுள் முதல் மூன்று பூமிகள் தந்துவ
ஞானத்துக்குச் சாதனபாம். ஆதலால் இவைகளை அப்
பியாச் பூமியென்று கூறுவர். சத்துவாபத்தியாகிய
நான்காம் பூமி தத்துவ ஞான வடிவாயிருத்தலின்,
ஜீவன் முத்தி, விதேகமுத்திகளுக்குச் சாதனமாம்.

அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் ஆகிய
ஐந்து, ஆறு, ஏழாம்பூமிகள் ஜீவன் முத்தியின் விலட்சன
ஆளந்தத்திற்குச் சாதனமாம்.

இப்பூமியேழனுள் முதல் மூன்று பூமியிலும் வசிப்
பவன் முருட்சவாவன். நான்காம் பூமியில் வசிப்பவன்
பிரஹ்மலித்தாவன். ஐந்தாம் பூமியில் வசிப்பவன்
பிரஹ்மவரானவன். ஆறும் பூமியில் வசிப்பவன் பிரஹ்ம
வரியானவன். ஏழாம் பூமியில் வசிப்பவன் பிரஹ்ம
வரிஷ்டானவன்.

இவ்வேழ ஞான பூமிகளையும் நான்கு அவஸ்தை
யாகவும் கருத்துக் கூறப்படும். அதிகாரி புருஷனுக்கு
கபேச்சை முதலிய மூன்று பூமியிலும் ஆதம் ஞானம்
பூரணமாய்க் கித்தித்தலின்மையால் உலகம் உண்மை
போல் தோற்றுதலாலே அம் மூன்று பூமியும் சாக்கிர
மாம். நான்காம் பூமியில் உலகம் சொப்பனம்போல
மித்தையாகத் தோற்றுதலாலே அது சொப்பனமாம்.
ஐந்தாம் பூமியில் சுழுத்திபோல யாதொன்றும் தோன்
ருது சின்மாத்திரமாக நிற்றலாலே அது சுழுத்தியாம்.

“பரவலுறும் உலகுதோன்றுது சுழுத்தியென்போற்
பகரறிவு மாத்திரையாய் நிற்றல் அசம்சத்தி”

ஆருவது பூமியில் சுகல வாசனைகளும் ஒழிந்துபோக,
காட சமூத்திபோல ஆனந்தாகாரமாக நிற்றலாலே
அது காட சமூத்தியாம்.

“ ஓருவிவாசனை யணைத்து மிகுதுயிலோன் போல
உயிரானந் தத்தொடுங்கல் பதார்த்தாபாவணையாம்”

ஏழாவது பூமியில் மேற்கூறிய வியவகாரங்கள் எது
மின்றிச் சொருபமாகவே நிற்றல் வாய்த்தலாலே அது
துரியமாம்.

சமூத்தி கந்னை (குறைந்த) சமூத்தியென்றும் காட
சமூத்தியென்றும் இருவகைத்தாம். எவன் எதனினின்
றும் பிறர் விழிப்பித்தவின்றித் தானே விழிக்கின்றனாலே,
அது கந்னைசுமூத்தியாம். எவன் எதனினின்றும் பிறர்
விழிப்பித்தாலன்றி விழிக்கின்றதில்லையோ, அது காட
சமூத்தியாம்.

ஆத்மாவின் சாமானிய ரூபம் ஆதாரமும்,
விரேஷ ரூபம் அதிஷ்டானமுமாம்.

ரஜ்ஜவில் (கயிற்றில்) இரண்டு ஸ்வரூபங்களுள்.

- (1) ஒன்று சாமானிய ரூபம்.
- (2) மற்றென்று விசேஷ ரூபம்.

சாமானிய வடிவம் “இது” என்பதாம். விசேஷ
வடிவம் “ரஜ்ஜா”வாம்.

- (1) “இதுசர்ப்பம்” என்று மித்தியாசர்ப்பத்தோடு அபின்ன
மாப்ப பிராந்தி காலத்திலும் தோற்றுகிற “இது”
என்னும் அம்சரூபம் சாமானிய ரூபமாம்.

(2) பிராந்தி காலத்தில் எதன் ஸ்வரூபம் தோற்றுது,
எது தோற்றுவதனால் பிராந்தி நீங்குகிறதோ, அது
ரஜ்ஜவின் விசேஷ ரூபமாம்.

அதுபோல ஆத்மாவுக்கும் இரண்டு ஸ்வரூபங்க
ஞன்டு.

- (1) ஒன்று சாமானிய ரூபம்.
- (2) மற்றென்று விசேஷ ரூபம்.
- (1) சத்ரூபம் சாமானிய ரூபம்.
- (2) அசங்கத்தன்மை, கூடல்தத்தன்மை, நித்தியமுக்குத்
தன்மை முதலியன விசேஷ ரூபம்.

ரெண்ணின்,

- (1) ஸ்தூல குக்கும் சங்காதம் “இருக்கிறது” என்பதில்
ஸ்தூல குக்கும் சங்காதத்தின் பிராந்தி சமயத்திலும்
மித்தையான சங்காதத்திற்கு வேறுகாமல் சத்ரூபம்
விளங்குகிறது. ஆதலால் ஆத்மாவின் சத்ரூபம் சாமா
னிய ரூபமாம். (சங்காதப்-கூட்டம், சங்கம்).
- (2) ஸ்தூல குக்கும் சங்காதத்தின் பிராந்தி சமயத்தில் ஆத்
மாவின் அசங்க கூடல்த நித்தியமுக்குத்தஸ்வரூபம் தோற்
நுகிறதில்லை. ஆனால் அசங்காதி ஸ்வரூப ஆத்மா தோற்
நுகிறதனால் சங்காத (சரீர) ப்பிராந்தி நிவிருத்தியா
கிறது. ஆதலால் அசங்கத்தன்மை, கூடல்தத்தன்மை,
நித்தியமுக்குத்தன்மை, வியாபகத்தன்மை முதலியன
விசேஷ ரூபங்களாம்.
- (1) எல்லாப் பிராந்திகளிலும் சாமானிய ரூபம் ஆதார
மெனப்படுகின்றது.
- (2) விசேஷ ரூபம் அதிஷ்டான மெனப்படுகின்றது.
- (1) சர்ப்பத்துக்கு ஆயிரயான (இருப்பிடமான) ரஜ்ஜா
வின் சாமானிய “இது” என்னும் அம்சம் சர்ப்பத்
துக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது.
- (2) விசேஷ ரஜ்ஜா சொருபம் அதிஷ்டானமாயிருக்கிறது.

- (1) அங்கனமே மித்தியாப்பிரபஞ்சத்தின் ஆசிரயமான ஆத்மாவின் சாமானிய சத்துபம் பிரபஞ்சத்தின் ஆதாரமாம்.
- (2) அசங்கத்தன்மை முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் அல்லதானமாம்.

இவ்வாறு ஆதார அதிஷ்டானங்களுக்குச் சிறிது பேது சர்வஞ்ஞாதம் முனிவரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் “சாமானிய சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. விசேஷ சைத்தன்னியமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எங்கும் வியாபித்திருக்கிற சைதன்னியம் சாமானிய சைதன்னியமென்றும், அந்தக்கரண விருத்யிலிருக்கிற சைதன்னியம் விசேஷ சைதன்னியமென்றால் சொல்லப்படும். கட்டையிலிருப்பது சாமானிய அக்கினி. அது இது விற்கு விரோதியன்று. கட்டையைக் கடைத்தவால் உண்டாகும் விசேஷ அக்கினி திரியில் ஏற்றப்பட்டு இரு விற விரோதியாகிறது. அதுபோல வியாபக சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்றும், வேதாந்த விசாரநால் எந்த அத்தக்கரண விருத்தி பிரஹ்மாகாரமாகிறதோ, அதிலிருக்கிற சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்.

(ஞானம், அறிவு, சைதன்னியம், சேதனம் என்பவை ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல சொற்கள்.)

ஒரு ரஜ்ஜூவில் (கயிற்றில்) அனேக புருஷர்களுக்குத் தன்டம், சர்ப்பம், பூமியின் பிளப்பு, ஜலதாரை என்ப பிராந்தியங்களிடப்பிற்கிறது. அந்தப் பிராந்தியில் இரண்டம் சங்களுண்டு.

- (1) ஒன்று சாமானியமான “இது” என்னும் அம்சம்.
- (2) மற்றென்று சர்ப்ப முதலிய விசேஷ அம்சம்.

இது சர்ப்பம்

இது தண்டம்

இது பூமியின் பிளப்பு

இது ஜலதாரை என்று

இவ்வாறு காணப்படும் சர்ப்பாதி விசேஷ அம்சத்தில் “இது” வென்னும் பொதுவாகிய அம்சம் முழுவதும் வியாபகமாயிருக்கிறது. அந்த வியாபக சாமானிய “இது” என்னும் அம்சம் ரஜ்ஜூ ஸ்ரூபமாம். அந்தச் சாமானியமான “இது” என்னும் அம்சம் சத்தியமாம். ஏனெனில், ரஜ்ஜூ வென்று அறிந்த பிறகும், அந்த “இது” என்னும் அம்சம் பிரதிதியாகிறது. (தோற்றுகிறது).

(1) பிராந்தி காலத்தில் “இது சர்ப்பம்” என்று சர்ப்ப முதலிய வற்றே சேர்ந்து “இது” என்னும் அம்சம் பிரதிதியாகிறது.

(2) அப்படியே பிராந்தி நிலிருத்திக்குப் பின்னும் “இது ரஜ்ஜூ” என்று ரஜ்ஜூவோடு சேர்ந்து “இது” என்னும் அம்சம் பிரதிதியாகிறது.

“இது” என்னும் அம்சமும் சம்ப்பாதிகளைப்போல மித்தையானால், பிராந்தி நிலிருத்திக்குப் பின்னும் “இது” என்னும் அம்சம் தோற்றலாகாது. ஆனால் “இது ரஜ்ஜூ” என்று ரஜ்ஜூவோடு சேர்ந்து “இது” என்னும் அம்சம் தோற்றுவதால், சர்ப்பாதி பிராந்தியில் வியாபகமாய் இருக்கிற “இது” என்னும் அம்சம் சத்தியமாய் அதிஷ்டான ரஜ்ஜூ ரூபமாயிருக்கிறது. பரஸ்பரம் வியசிசாரியாயுள்ள (ஒன்றற கொண்டு பிறர்தலையடைய) சர்ப்பாதிகள் கற்பிதமாம்.

பின்னாலும் பாக்கள் பிபுகினை யென்னும் நூலிலிருந்து
தெரிவு செய்யப்பட்டன.

ஆன்ம நிர்ணயம்

நிகிலவித சாதனமு நேராய்ப் பெற்ற
நிதாகநினக் கினியான்ம நிர்ண யத்தை
அகிலசகன் ஞயகனும் பரேசன் முன்னம்
அத்யந்த கருணையினால் அறைந்த வண்ணங்கு
சகலருமே யறியும்வண்ணங்கு கருங்கச் சொல்வாங்கு
சாலவுமே ரக்கியமாம் இவ்வர்த் தத்தை
இகழ்வறவே நன்றாகக் கேட்டு ணர்ந்தோர்
எப்போதும் பரப்பிரம வடிவே யாவர்.

குறிப்பு : நிகிலவித — சர்வவித; அத்யந்த — சம்பூரண.

ஏகபரி பூரணமாம் அறிவே யான்மா
இவ்வறிவே விவகார தசையின் மைந்தா
ஆகமுதல் அநந்தவித உபாதி கட்கும்
அதிட்டான வடிவாக அமர்ந்து நிற்குந்
தேகமுதல் அனைத்துக்குஞ் சாட்சி யாகுந்
திரிசியமாம் பொருட்கெல்வா மதீ மாகும்
பாகமற விசாரிக்கில் இவ்வான் மாவே
பகுப்பற்ற பரப்பிரம சொருப மாமே.

குறிப்பு : ஆகம—சரீரம்; திரிசியம்—அறியப்படும் பொருள்.

அறிவுருவா யமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அழியாம விருப்பதனால் சத்து மாகும்
அறிவுருவா யமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அனைத்தையுமே விளக்குவதாற் சித்து மாகும்
அறிவுருவா யமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அகிலர்க்கும் பிரியமதாற் சகமு மாகும்
அறிவுருவா யமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அந்தமிலா திருப்பதனால் அநந்த மாமே.

குறிப்பு : அந்தம்—முடிவு; அநந்தம்—முடிவில்லாதது,
மேற்கூறிய கவி ஆன்மா சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்திய
மென விளக்கியது காணக.

அத்துவித அறிவுருவே பிரம மாகும்
அதுதானே அகிலவதிட் டான மாகும்
இத்துவித மனைத்துக்கும் அதீத மாகும்
ஏகபரி பூரணமா யிலங்கா நிற்கும்
நித்தியநிர்க் குணமாகு நிமல மாகும்
நிரஞ்சனமா நிட்கிரிய சுபாவ மாகுஞ்
சத்தியசிற் சகக்ளமாஞ் சாந்த மாகுஞ்
சந்ததமுஞ் சகலர்க்கும் ஆன்மா வாமே.

குறிப்பு : அதீதம் — கடந்தது, எட்டாதது. நிரஞ்சனம்—இருவின்னமை, அஃதாவது அஞ்சூனம் இல்லாமை.
நிட்கிரியை—செயலின்னமை. கனம்—மேன்னமை, நிறைவு.

ஒருவெளியா யிருக்கின்ற வானந் தானே
யற்றகட மடமென்னும் உபாதி யாலே
இருவெளிபோற் கடவான மடவா னென்றே
யில்லுவகி லிலக்கியிடு நீதியே போல்
ஒருவடிவாம் அறிவான வத்து தானே
யுண்ணமயிலா அவித்தைமுத ஒபாதி யாலே
இருவடிவ மானதுபோல் ஆன்மா வென்றும்
எங்குமுள பிரமமென்று மிலங்கு மன்றே.

குறிப்பு : எங்கும் ஏகமாயிருக்கின்ற ஆகாயம் கடமா
கிய உபாதியாலும் மடமா கீய உபாதியாதியாலும்
கடாகாய மென்றும், மடாகாயமென்றும் இரு ஆகாயமாகத்
தோற்றுகிறது; உபாதிகள் அனைத்தும் பொய்யெனக்
கண்டவிடத்து இருப்பது ஓர் ஆகாயாராமே.

கடமடமாம் உபாதிகளை நேதி செய்யிற்
கடவானு மடவானு மொன்றே போல
மடமைமுதல் உபாதிகளை நேதி செய்யின்
மாசற்ற ஆன்மாவும் பரமு மொன்றே
யிடமருவும் வேதாந்த விசாரத் தாலே
யிருமைதரும் உபாதியெலா நேதி பண்ணித்
தடமருவும் ஆன்மபர வைக்கி யத்தைத்
தடையறவே முழுட்சவெலா முனார வேண்டும்.

ஏதமுறும் அவித்தைமுதல் ஆன்மோ பாதி
இலங்கியிடும் மாயைமுதற் பிரமோ பாதி
பேதமெலாம் ஆன்மாவுக் கபிளன் மான
பிரமத்திற் கற்பிதமாய்த் தோற்ற லாலே
யீதெவையு மதிட்டானந் தனக்கு வேறூரு
எள்ளளவு மிலையெனவே நேதி பண்ணி
ஆதிமுடி வொன்றுமிலா அகண்ட மான
ஆன்மபர வைக்கியமே யறிய வேண்டும்.

ஒதியவில் வகண்டபர நிச்ச யத்தால்
உலைமனத்தின் விகற்பங்கள் அனைத்தும் நீக்கி
ஆதிமுடி வொன்றுமிலா தகண் டமான
அத்துவிதப் பரப்பிரம மானே ருக்கே
மாதவவில் வனுதிபவ பந்தம் நீங்கும்
மற்றவருக் கிப்பந்த மென்றும் நீங்கா
தாதலினுல் அகண்டபர நிச்சயத்தால்
அநவரதம் அகண்டபரப் பிரம மாவாய்.

மருவுமதிட் டானபரப் பிரமத் தின்கண்
மாயயினுற் கற்பிதமாய்க் காணப தெல்லாம்
ஒருவிறது மிலையெனவே நேதி பண்ணி
யூனமற மிஞ்சியதே பிரம மென்று
நிருயலமாம் அகண்டபர நீர்ண யத்தை
நிமலசிவ னிகழ்த்தியவா நினக்குச் சொன்னேம்
பரவியவில் வர்த்தத்தை யொருகா லேனும்
பங்கமறக் கேட்டுணர்வோர் பரமே யாவர்.

பின்வரும் பாக்கள் ஞானவாசிட்ட மென்னும்
நூலிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டன.

விடயமயமான மாயாசங்கறப் மியாதினுல்
நீங்குமெனின்

அறிபவத் தாஸை யறிலது தானே அவித்தையும்
மனமுமான் டதுவாம்
பொறிபயி லாசை துன்பமா நிராசை புலரு
முத்தியா மின்பம்
பிறிலறு தனது முயற்சியா ஊண்டாம்
பேதைய ருண்டெனும் அவித்தை
செறிதரு பொய்யாய் நாமமாத் திரமாய்ச்
சித்தெனத் தேர்ந்திடில் இலதாம்.

(இதன்பதப் பொருள்) அறிபவத்து—திரிஸ்யத்திலுள்ள,
ஆஸயறில்—இச்சை நீங்கி ஞால், அதுதானே—அவ்
விச்சாத் தியாகமே, அவித்தையும்—அஞ்ஞானமும்,
மனமும்—மனதும், மாண்டதுவாம்—நசித்ததாம், பொறி
பயில்—விடயத்தில் பழகுகின்ற. ஆஸை—இச்சையே, துன்ப
மாம்—துன்பமாகும், நிராசை—விராகமே, புலரும்—சொல்
ஊதற்காய், முத்தியாம் இன்பம்—நிருவான சகமாம்; பிறி
வறு—பிரிவற்ற, தனது முயற்சியால் ஊண்டாம்—நனது எத்
தனத்தால் அது ஊண்டாகும், பேதையர் ஊண்டெனும்—
அறிவில்லாதவர்கள் ஊண்டென்பதாயும், செறிதருபொய்
யாய்—நிறைந்த மித்தையாயும், நாமமாத்திரமாய்—பெயர்
மாத்திரமாயுமிருக்கின்ற, அவித்தை—அறியாமையானது,
சித்தெனத் தேர்ந்திடில்—சுலமுஞ் சைதன்னிய மென்றுண
ரில், இலதாம்—மித்தையாம்.

(இதன் பொழிப்புரை) திரிஸ்யத்திலுள்ள இச்சை
நீங்கினுல் அவ்விச்சாத்தியாகமே அஞ்ஞானமும் மனதும்

நசித்ததாம், விடயத்திற் பழகுகின்ற இச்சையே துன்பமாகும். விராகமே சொல்லுதற்கரிய நிருவாண சுகமாம். ஒரி வற்ற தனது எத்தனத்தால் அந்த நிருவாண சுகம் உண்டாகும். அறிவில்லாதவர்கள் உண்டென்பதாயும், பெயர் மாறி, திரமாயும் இருக்கின்ற அறியாமையானது எப்போது நீங்குமெனில் சகலமுஞ் சைதன்யமென்றுணரில் அப்போது மித்தையாய் ஒழிவதாம்.

(இ—ம.) நிராசை வடிவமான ஞானதிருஷ்டியால் அச்சங்கற்பம் நீங்குமென்பதாம்.

ஞானம் எப்படிப்பட்டதெனில்

இவையெனு மனைத்துஞ் சிற்கன மாகி
யிறப்பிலாப் பிரமமே யென்றும்
நவையறு மனமாங் கற்பனை யில்லை
நாசமும் பிறவிய மென்னும்
அவையெலாம் புவன மூன்றினும் இல்லை
அறுவகை விகாரமும் இல்லைக்
கவையறு சமமாங் குறிபெறும் அறிவு
மாத்திரங் காண நின்றுளதால்.

(இ—ஏ) இவையெனு மனைத்தும் சிற்கனமாகி—இவையென்று கட்டப்பட்ட சகலமும் (சாதகன் கட்டற்றிருப்பது வேல்) ஞானகாரமாகியும்; இறப்பிலாப் பிரமமேயென்றும்—நித்தியமாகியும் இருக்கின்றது பிரமமேயாம் எப்பொழுதும்; நவையறு மனமாங் கற்பனையில்லை—குற்ற முள்ள மனமாகிய கற்பனை யின்றும்; நாசமும் பிறவியுமென்னும் அவையெலாம்—மரணமும் சனங்குமென்று சொல்லப்பட்ட அவைகளைத்தும்; புவனம் மூன்றினும் இல்லை—மூன்று லோகங்களிலும் இல்லை; அறுவகை விகாரமுமில்லை—சடபாவலிகாரங்களும் இல்லை; கவையறு சமமாம் குறிபெறு அறிவு மாத்திரங்காண நின்றுளது—இரண்டில்லாத பூரவா

மாகிய அடையாளம் பெற்றிருக்கின்ற சின்மாத் திரமே பிரத்தியட்சமாயிருக்கும்.

(இதனதுதாற்பரியம்) சுசாதிக விசாதிக சுவகதபேத ரகிதமான பரிபூரணமே ஞானமென்பதாம்.

ஆத்மானுசந்தான நிருபணம்

ஓரிடம்விட்ட டோரிடத்தே யுள்ளமுறில்
அவற்றினாலும் யாகிப்
பேரிலதாய் உணர்விலதாய்ச் சடமிலதாய்
அதுநீயாய்ப் பிரியே ஜென்றுங்
கூரியபுந் தியினாலே யூதித்துக் குடும்பியெனுங்
குற்பை மாற்றித்
தூரியதாம் படிமணத்தின் துவக்கறுத்து
விருந்தபடி துணிந்து நிற்பாய்.

(இ—ஏ) ஓரிடம் விட்டு ஓரிடத்து—ஒருவிடயத்தி விண்று மற்றென்றில்; உளமுறில்—யனம் பொருந்தினால்; அவற்றின் நடு உண்மையாகி—அவ்விரண்டின் மத்தியில் சத்தாமாத்திரபாகி யும்; பேரிலதாய் உணர்விலதாய்ச் சடமிலதாய்—நாமமில்லாததாகியும் அறிவில்லாததாகியும் விடய மில்லாததாகியும் இருக்கின்ற; அது நீயாய்—அதுவென்று சொல்லப்படும் பிரமசொருபழும் நீயென்று சொல்லப்படுங் கூடவிட்டதாலும் (ஆன்மாவின் நிச சொருபழும்) ஐக்கியமான சிதாந்த சொருபமாய் (விளங்கும்); என்றும் பிரியேல—(அந்திலையில்) எக்காலமும் பிரிவற்றிருப்பாய்; கூரிய புந்திய ஞாலே யூதித்து—யிருந்தத் துட்பமாகிய அறிவினால் புத்தியாய் விசாரித்து; குடும்பியெனுங் குறி ப்பை மாற்றி—நான் சம்சாரி யென்னிற சுருத்தை அறக்கெடுத்து; தூரியதாம் படி மனத்தின் துவக்கறுத்து—வேரோடே கெடும்படி மனதின் தொந்தங்களைக் கெடுத்து; இருந்தபடி துணிந்து நிற்பாய் (கட்டற்று) இருந்தபடியே தெளித்திருப்பாய்.

(இ—ரெ) ஒரு விடயத்தினின்று மற்றொன்றில் மனம் பொருந்தினால் அவ்விரண்டின் மத்தியில் சத்தாமாத்திரமா கியும், நாமமில்லாத தாகியும், அறிவில்லாத தாகியும், விடயமில்லாததாகியும் இருக்கின்ற அதுவென்று சொல்லப்படும் பிரம சொருபழும் நீயென்று சொல்லப்படுக்கூடவே தனும் (ஆன்மாவின் நிசசொருபழும்) ஐக்கியமான சிதாந்தத் சொருபமாய் விளங்கும் அந்நிலையில் எக்காலமும் பிரிவற்றிருப்பாய்.

மிகுந்த நுட்பமாகிய அறிவினால் புத்தியாய் விசாரித்து நான் சம்சாரி யென்கின்ற கருத்தை யறக்கெடுத்து, வேரோடே கெடும்படி மனதின் தொத்தங்களைக் கெடுத்து (சுட்டற்று) இருந்தபடியே தெளிந்திருப்பாய்.

(இ—ம்) நடுநிலை மேவி மனதை ஆத்மாவிற் கரைக்க வேண்டுமென்பதாம்.

ஆத்மப் பிரகாச நிருபணம்

சோகமுறு சங்கற்ப நாசத்தால் மனமாளில்
தொன்று தொட்ட
மோகமெனு மூடுபனி விட்டகலுஞ் சர்கால
முதிர வந்தால்
மாகவிளங் குவதென்ன நல்லறிவு மாத்திரமாய்
மாயா தாகி
யேகமாய் வாற்னின்றிப் பிறப்பிறப்பி ஸாபிரமம்
இலங்கும் நொய்தாய்

(இ—ன்) சோகமுறு சங்கற்ப நாசத்தால் - துண்பம் பொருந்திய சங்கற்பத்தின் நாசத்தால்; மனமாளில் தொன்று தொட்ட மோகமெனும் மூடுபனி விட்டகலும் - மனதிறந்தால் பழையாகத் தொடர்ந்து வந்த மோகமென் தின்ற மூடுபனியானது விட்டு நீங்கும்; சர்காலம் முதிரும்படி வந்தால் ஆகாயம் தெளிவாகப் பிரகாசிப்பதுபோல (அறிவு) ஆனத்த போதமாத்திரமாகியும், அழிவற்றதாகியும், ஒன்றுனதாகியும், உருவமில்லாததாகியும், சனன் மரணமில்லாததாகியும் இருக்கின்ற பிரம சொருபமானது; நொய்தாய் இலங்கும்-சொச்சமாய் பிரகாசிக்கும். (சர்காலம்—காற்றுக் காலம்).

வந்தால்—சர்கால முதிரும்படி வந்தால்; மாகம் விளங்குவதன்ன—ஆகாயம் (தெளிவாகப்) பிரகாசிப்பதுபோல; நல்லறிவமாத்திரமாய் மர்யாதாகி—ஆனந்த போதமாத்திரமாகியும், அழிவற்றதாகியும்; ஏகமாய் வடிவின்றி பிறப்பிறப்பிலா பிரமம்—ஒன்றுனதாகியும், உருவமில்லாததாகியும், சனன் மரணமில்லாததாகியும் இருக்கின்ற பிரம சொருபமானது; நொய்தாய் இலங்கும்—சொச்சமாய் பிரகாசிக்கும். (சர்காலம்—காற்றுக் காலம்).

(இ—ரெ) துண்பம் பொருந்திய சங்கற்ப நாசத்தினால் மனமிறந்தால் பழமையாகத் தொடர்ந்து வந்த மோகமென்னில்ல மூடுபனியானது விட்டு நீங்கும். சர்காலம் முதிரும்படி வந்தால் ஆகாயம் தெளிவாகப் பிரகாசிப்பதுபோல (அறிவு) ஆனத்த போதமாத்திரமாகியும், அழிவற்றதாகியும், ஒன்றுனதாகியும், உருவமில்லாததாகியும், சனன் மரணமில்லாததாகியும் இருக்கின்ற பிரம மானது சொச்சமாய் பிரகாசிக்கும்.

(இ—ம்) பிரம சங்கற்பமாய் உதித்த மனதைப் பிரமத்திற் கரைத்துத் தானும் அப்பிரமப் பிரகாசமாய் விளங்க வேண்டு மேஜ்பதாம்.

சகச நிட்டையால் உதயமாரும் பேரானத்தப் பெரும்பேறு

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முன்னும் வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் வாதொன்று வந்துவந்துதாக்கு மனோஸ்யந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தேயாக்கு மறுமுக வாசோல் வொன்னுதிந்த ஆசந்தமே.

(கந்தரஸ்காரம்)

(பதவிரை) அறுமுகவா—ஆறுதிரு முகங்களையுடைய பெருமானே! போக்கும் வரவும்—போதலும் வருதலும்

இரவும் பகலும்—இராக்காலமும் பகற்காலமும்; புறம்பும் உள்ளும்—பகிர முகத்திலும் அந்தர் முகத்திலும்; வாக்கும் வடிவும் முடிவும்—சொல்லும் உருவமும் இறுதியும்; இல்லாதொன்று—ஒன்றுமில்லாததாகிய; ஒருபொருள் வந்து வந்து தாக்கும்—இருப்பற்ற தனிப் பொருள், அடியேனிடம் வந்து வந்து என்னைப் பொருந்தா நிற்கும்; தானே மனோல யம் தரும்—தானுகவே அடியேனுக்கு மனவொடுக்கத்தைத் தருகின்றது; எனத் தன்வசத்தே ஆக்கும்—அடியேனை தன் னுடைய வயமாக ஆக்கிக் கொள்ளுகின்றது; இந்த ஆனந்தம் சொல்ல ஒன்று—இந்த இணையற்ற சுகத்தை இத்தன்மைத் தென்று கூறுதற்கு முடியாததாகும்.

விரிவு ஏர

போக்கும் வரவும் (இறப்பும்)– இறைபோக்கு வரவற்ற பொருள், யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்பது. ஆதலினால் போக்குவரவில்லாத பரிபூரண மாகிறது.

இரவும் பகலும்—கேவல சகலமில்லாதது துரியமெனப் படும். துரிய நிறைச் சுடராம் விளங்குவது இறை. புறம்பு முள்ளும்—இறை (எப்பொருளிடந்திலும்) உள்ளும் புறம்பு மாக இருப்பதால் அது உள்ளும் புறம்பும் அற்றதாக இருக்கிறது (பூரணமாக இருக்கிறது, சர்வ வியாபகமாக விருக்கிறது.)

வாக்கும் வடிவும் முடிவும்—இறை வாக்கிறந்த வான் பொருள், தனக்கென வோர் வடிவும் இறுதியும் இல்லாதது. வந்து வந்து தாக்கும்—மேற்கூறிய இலக்கணங்களுடன் கூடிய தெய்வத் திருவருள் மிகுஷியாக வந்து பொருந்துகின்றது. வந்து வந்து என்றது மிகுதியைத் தெரிவிக்கின்றது.

மனோலயந்தானே தரும்—திருவருள் வந்து அனுகுகின்ற போது நெடிது முயன்றுவும் கைகூடப் பெருத மனோலயந் தானுகவே கைகூடி நிற்கின்றது. திருவருளால் உண்டாகும்

மனோலயத்தின் பெருமை சொல்லவும் நினைக்கவும் முடியாதது.

தன்வசத்தே ஆக்கும்—“மனோலயமானது என்னைத் தன்வசமாக்குகின்றது” உலக வசமாயிருந்த தன்மை யொழிந்தது. பரமானந்தப்பேரு கைகூடியது.

கருத்துரை

அறுமுகப்பெருமானே! போக்குவரவு முதலிய தன்மைகளில்லாத தேவர்ருடைய திருவருள் மிக வந்து பதிந்து மனோலயமுண்டாக்கிச் சொல்ல முடியாத இன்பத்தைத் தருகின்றது. இது என்ன ஆச்சரியம்!

அவதாரிகை

அஞ்சானத்தைக் கெடுத்த வின்னர் விருத்தி ஞான மிருக்க, எங்கனம் பரிபூரண அனுபவங் கைகூடுமென்ற வினாவுக்கு உத்தரம் இக்கவியில் கூறுகின்றார்.

வீட தாம்பரி பூரண சொருபத்தில்
விருத்திஞா னழங்கூடிச்
சேட மாகினு லகண்டமா மனுபவ
சித்தியெப் படியென்றுற்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி
தானுமண் ஞோடுமாயும்
ஊடி ஞானமு மறிலிலா மையைக்கெடுத்
தொக்கவே கெடுந்தானே.

(கைவல்லிய நவதீநம்)

(இதன் மொழிப்புரை) முத்திக்கு முதற் காரணமாகிய பரிபூரண சொருபத்தில் அஞ்சானத்தைக் கெடுத்துத் தான் மாத்திரம் மிஞ்சி நின்றுள்ள விருத்தி ஞானமானது. தானும் அப்பிரமத்தோடு கூடி விசேடமாயிருக்குமானால்

துவித மாகின்றதே, துவிதமானல், எங்நனம் அகண்டாகார அனுபவசித்தி வரய்க்கும், வாய்க்காதே, இதற்கென் செய் தும் எனக்கேட்பையாயின், சாடியிலுள்ள கலங்கல் நீரை, நீர்வேறு அழுகு வேறூகப் பிரித்த தேற்றுங் கொட்டைப் பொடியானது அவ்வழுக்கோடு தானுமொக்க மடியும்; அதுபோல விருத்தி ஞானமும் அஞ்ஞானத்தோடு எதிர்த்து அதனை நாசன் செய்து, அதனேடு தானு மொக்கவே மடியும்.

ஊடிஞானம்—விருத்திஞானம். வீடு—முத்தி. பரிபூரண சொருபம்—பிரம சொருபம். பரிபூரண சொருப மாதலே முத்தி. விருத்தி ஞானமுஞ் சேடமாகாது அழியுமென்பது. சேடம்—மிச்சம். இந்த மிச்சம் பரிபூரண மென்ற்குத் தடை.

அ வ தா ரி கை

இங்நனம் மிருக்கச் சீவன் முத்தர் அனுபவம் எங்நனமோவன வினாவலுக்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

இந்த நிச்சய முத்தரு எனுபவம்
இருப்பதெப் படியென்றுற்
சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ்
சிசுவும்போற் சுகமாவர்
பந்த முத்திகள் மறந்துபோ முன்னென்று
பலர்சொல்லின் நகையாவர்
அந்த ரத்தையுண் மெழ்ந்ததோர் கொதுகெனு
மவர்களை நகையாரோ.

(கைவல்லிய நவநீதம்)

(இ—ரை) இங்நனமாய் தீர்ந்தநிலை சீவன்முத்தருக்குள் அனுபவமாக இருப்பதெங்நனமோ வெனக் கேட்பையாயின் பயசிந்தையற்ற திரிலோக மண்டலாதிபதியாகிய சக்கர வர்த்தியும், இது நன்று தீதென்றறியாத சிசுவும் போலச் சுகருபமாவர்; பந்த முத்தியும் மறந்து போகும், பலரும் உண்டென்று சொல்லுவாராயின் சிரிப்பர்; ஒரு கொசுகானது ஆகாயத்தை யெடுத்து வாயில்போட்டுத் துப்பி விட்டதென்று சொன்னால் அவர்களைப் பார்த்து ஆர்தான் சிரிக்க மாட்டார்கள்?

சிந்தையற்ற பூமண்டல இராசனுஞ் சிசுவும் போலென உவமை கூறியது, அரசனுக்கு எதிரின்மைபோல மகான்களுக்குச் சசாதி விசாதி சுவகத பேதங்கள் இன்மையினாலும்; சிசுவுக்குப் பகுப்பின்மை போல மகான்களுக்குத் தம்மைத் தவிரச் சிற்றறிவு பேரறிவு என்பதும், சிற்றின்பம் பேரின் பம் என்பதும் ஆகிய பகுப்புச் சிறிது மின்மையினாலும், பந்த முத்திகள் மறந்து போமென்றது, அஞ்ஞானத்தாற் பந்தமும், ஞானத்தால் முத்தியுமெய்தல் மரடு. இங்நன மிருக்க இவர்களுக்கு ஞானபேதமேது, தம்மைத் தவிர விவ்விரண்டு பேதமும் இன்மை பற்றி மறதிக்கே வருதலானும், உண்டென்று பலர் சொல்லின் நகையாவர் என்றது, சொல்லுவார் மட்மைபற்றியர்தலானு மென்க.

இங்கே அந்தரம் என்றது ஞானகாயத்தை. கொசுகென்றது, தானலதைத் தானென்போரை. ஆகாயமாகிய விபுத்துவத்தில் கொசுகெனலோர் பரமானுவினும் பரமானுவெந்த தகுமா? இஃதாகாயத்தை விழுங்கி உமிழ்ந்ததென்றால், என்னவியப்போ, அதுபோல, சொல்லாலன்றிப் பொருளாற் பார்த்தாயினுங் கேட்டாயினு மறியார், இவர்கள் அந்தப் பரமாகாயத்தை யன்றி இவர்களுள்ளே, இலரே, இவர்கள் அதை விழுங்கி யுமிழ்ந்தாரெனல், வியப்பன்றே, என்றுரென்க. ஞானகாயத்தை

யெடுத்து விழுங்கல் முத்தி, உழிழ்தல் பந்தம். இதனையார்தானேற்பார்?. இது பாமரஞ்சோரன்லைக் குறிக்கின்றது. இவர்கள் அவமதிப்புக்கிடம் பெறுரோ, பெறுவார்களென வெதிர் மறைபொருள் தர நின்றது ஒகாரமெனக்கொள்க.

‘மகான்கள் பந்த முத்தி மறந்தனர் என்பது சிதாகாயத்தை யன் றித் திணைபர்விடம் இல்லாமையின் ஏற்றறபாலதேயன்றறிக. இருந்தாலன்னே மறவாதிருத்தற்கு. இது தன்னைத்தான் சோதித்துழித் தெரியும்.

பிரபல ஞானிகளால்
திருவாய்மலர்த் தருளப்பட்ட
பாக்களின் தொகுதி
முற்றிற்று.
